

MASTER NEGATIVE NUMBER

6173.26

ஐநவிநோதிநி
புஸ்தகம் 12, இலக்கம் 8/9
August / September 1881

Record no. 276

Janavinōtini

Pustakam 12, ilakkam 8/9

August / September 1881

Record no. 276

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 8, 9.] { ஆகஸ்டுமீ { செப்டெம்பர்மீ } 1881. புஸ்த. XII.

CONTENTS.

அட்டவணை.

The Mirage	177	கானல்	177
The School of Difficulty	178	வருத்தத்தில் பயிலுதல்	178
Chandrasah, a tale (contd)..	181	சந்திரஹாஸன் கதை (தொடர்.)...	181
The Glowworm ...	186	மின்மினிப்பூச்சி ...	186
The Life of Froebel.....	191	ப்ரொபெல் என்னும் பாலபோதகர்	
The Philosophy of Lamp-lighting.....	203	சரித்திரம்	191
The Young Gaikawar and his Minister	208	விளக்கேற்றுவதைப்பற்றிய விசாரம்.	203
The Child's Corner	214	காயகவார் எனும் இளவரசரும் அ	
News	218	வருடைய முதன்மந்திரியும் ...	208
		சிறுவர்க்கான கதை	214
		சமாசாரம்	218

MADRAS:

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

Library's copy lacks front wrapper

Raja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

THE EDITOR'S NOTE.

Another Volume completed, and another landmark reached in the history of *Janavinodini*—another step to make in the story of its future so as to win for it new friends. The aims and objects of this Magazine are now sufficiently known to Families and Schools in the Telugu country to render their recapitulation unnecessary. We, however, desire to express our grateful acknowledgments to all who, in the six years that have passed since *Janavinodini* was started by the School Book and Vernacular Literature Society, have helped to make this Magazine a source of instruction and recreation and a medium of wholesome reading for native homes, and trust that, in the present year we shall receive more and more aid of the same kind. The encouraging letters we receive prove that the interest in the contents of this Magazine grows from year to year, though subscriptions are not always paid as regularly as could be wished. With greater punctuality in payment and some additional efforts on the part of our present readers to promote a further circulation of this Magazine, we anticipate that it will not only keep its ground in these progressive times, but also become a permanently self-supporting journal, instead of its being an expense to the Society, on whose behalf we conduct this Magazine with such strength and ability as we can command, counting our time well spent if only our efforts to please are appreciated.

జనవిద్యోతి.

ఇల. 8, 9.] { ఆకస్మే } 1881. పుస్త. XII.
{ శేషదేవంబరం }

కానల్.

ఇంత నశ్వర సిరుష్యిలుள்ள విశిత్తిరక్ కాட்சిగల్ పలవర్తులైనా ముతన్మెయన కాட்சి యాదెన్రు నిణేక్కిరీరగ్? పొరుణేతుమిల్లమ్ల కాட்சిమాత్తిరమ్ తోన్ర యారావతు కన్డిరుక్కిరీరగ్? అప్పడిప్పడ్ కాட்சి లలకిల్ ఒన్రు లగదెనిన్, అదెవిడ విశిత్తిరమాక మర్దెన్రక్ కాட்சియెస్ శొల్లలమ్? ఇప్పడి యావరమ్ కన్డి వియక్కత్తక్కతాన్ కాட்சి కాన్లిన్ కాட்சియమ్. ఆసియా అప్పిరిక్కా ముతలియ ల్షణతేశుగ్గిన్ల కోడెకాలత్తిలే కాడి, మణల్వెన్రి, అరుముతలియ ఇడగ్గిన్ల కాన్లె విశేషమాయక్ కాన్లలమ్. ఇత్తేశత్తిలమ్ కాడిమ్ మణల్వెన్రియమాన్ ఇడగ్గిన్లకుప్ప పోయవన్రవరగ్గమ్ అర్రొగ్గిన్ల వసిప్పవరగ్గమ్ అరేకర్ కాన్లెక్ కన్డిరుప్పార్గ్. కోడెకాలత్తిల్ నన్రుయ్ వెయిలెరిక్కుమ్పొముతు, అదెత్త కాడిగ్గిన్ల మేయ్కిన్ర అదెమాడి మాన్ముతలియ మిరుగ్గిన్ల తన్రొన్రెన్రెన్రిత్ తాకన్రెన్రిత్తుక్కోగ్గన్ల అవల్కోగ్గన్ల అదెన్రొక్కి ఒడిమ్పడి, వెడ్డవెన్రిగ్గిన్లమ్ మణర్కాడిగ్గిన్లమ్ దెన్రిన్రు తన్రొన్రి ఒడెవతుపోలక్ కాన్లల్ విశవదెప్పార్క్క వెగు వినోదమాయిరుక్కుమ్.

ఇవ్వణ్ణమ్ అణెవరమ్ కన్డి అతిశయిక్కత్తక్క కాన్లిన్ కాட்சి అరేకర్ ణణ్ణియిరుక్కిరెపడి ఇన్ర ల్షణతేశత్తు వణ్రన్రగ్గిన్లమాత్తిరమేయల్ల, మిక్ కుగ్గిర్బుమియాన్ వడతేశుగ్గిన్లమ్ కాణప్పడిగ్గిన్రెత్తు. అవ్విడగ్గిన్ల కాన్లిన్ కాட்சి తోన్రమ్ వితమ్ య్వాదెనిన్, కీழె కణవర్యగ్గిన్ల మేయ్కిన్ర కలెమాన్ ముతలియన్ తలెక్కుమేల్ ఆకాయత్తిల్ కాన్లిన్ కాட்சియల్ తూరత్తుప్పార్వెక్కు వెగు అర్పుతమాయ్ తోన్రమ్. కిడ్డ నెరుగ్గి నెరుగ్గి అన్రక్ కాட்சి మిన్రపాల్ తన్రీక్కమ్మి మేల్ నిర్క్కుమ్ వెన్లెక్ కుతిరాపోలాకి వరవర అమిన్రబోకా తిరున్రల్, అవ్విడగ్గిన్లకుప్ప పోగ్గమ్ పిరయానిగ్గిన్ల అన్రక్

காட்சியை வாஸ்தவமென்றே நினைப்பார்கள். பின்னும் சிறிதுதூரம் ஒதுங்கி அவ்விடத்தைக் கடந்துப்போன்பின்பு திரும்பிப்பார்த்தால் மூன்கண்ட காட்சி அவ்வண்ணமே பின்புறத்தில் தோன்றும். மேலும் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்தில் மறைந்திருக்கின்ற கப்பல் பூமிமுதலியவெல்லாம் வடதேசங்களில் நன்றாய் வெயிலெரிக்கின்ற கோடையிலே வக்கிரித்து வானத்தில் தொங்குவது போலத் தோன்றக்காண வெகு விசித்திரமாயிருக்குமென ஒரு பிரயாணி வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்விதமாகவே கடலில் கண்ணுக்கெட்டாத நெடுந்தூரத்திலே மிதக்கும் பனிக்கட்டிகள் இதுவரையில் நாம் எங்கும் காணாத வெகு விந்தையான மாடமாளின்க கூடகோபுரங்களோடுகூடிய விசித்திர நகரம்போல் வானத்தில் தோன்றுமென்கிறார். அற்புதமான இந்தக் கானலின் வடதேசத்துக் காட்சியை இச்சஞ்சிகைப்படத்திலே பாருங்கள்.

வருத்தத்தில் பயிலுதல்.

இப்பூலோக வாழ்வென்பது பெரும்பாலும் மலைமேலேறிச் செய்யும் சண்டைபோலாம். அதில் வருத்தமின்றி வெல்வதானது சிலவேளை கௌரவமுண்டாக்குவதில்லையாம். கஷ்டம் இல்லாவிடில் வாழிவிடக்கூடாது. வருந்தி மலைந்து பெறத்தக்க பயன் ஏதும் இல்லை. உயர்ந்ததரத்தில் இல்லாமல் இரந்து, கஷ்டமானது மனவலி தரும். இடையூறுகள் உண்டாகக்கூடாது. சண்டைக்கும், மனவலி தரும் இடையூறுகளுக்கும் இடையூறுகளைப் போக்கித் தூண்டுதலாகும்; இடையூறு எவ்வளவுமே, வெல்லாது. மனிகாக்கருடைய விருத்திக்கு இடையூறுக றேரும் பிரதிபந்தகங்களைப் பெரும்பாலும் நெறிதிறம்பா நல்லொழுக்கத்தாலும், உண்மையான ஆஸ்தையாலும், பிரவிர்த்தியாலும், கடைப்பிடியாலும், எல்லாவற்றினும் மேலாய்க் கஷ்டத்தை மேற்கொண்டு கலிக்கு அஞ்சாமல் ஆண்மையோடு எதிர்நிற்கும் திடசித்தத்தோடுகூடிய சங்கற்பத்தாலும் வெல்லலாகுமென உலகத்தில் காணும் அனுபவங்கள் யாவும் தெளிவாய் விளக்கும்.

கஷ்டத்தில் உழல்வதாகிய பாடசாலையானது ஒருவனைப் போல ஊராருக்கெல்லாம் உலகநீதிகளைப் பயிற்றும் உத்தம பாடசாலையாம். கஷ்டத்தின் வரலாறுவது இதுவரையில் மனிதர் சாதித்த அருந்தொழில் பெருந்தொழில் நற்றொழில் இவைகளின் வரலாறேதவிர மற்றொன்றுமல்ல; சீதளம் அதிகரித்த வடதேசத்தார்க்கு அங்குள்ள நீரியற்கையும் நிலவியற்கையும் எவ்வ

ளவும் சுகமேயல்ல, வேளைக்கொரு கோலம்கொள்ளும். ஆதி
யில் அத்தேசத்து நிலம் பயிர் பச்சை ஒன்றும் முளைக்காத பாழ்
நிலமாயிருந்தது. பாழ்நிலமாயிருந்ததனாலேதான் அவர்கள் விசேஷ
மாக முயற்சிசெய்து முன்னுக்கு வரலாயிற்று. அதுநிற்க, வருஷம்
முந்துற்றறுபத்தைந்துநாளும் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுழன்று வருந்
தும் வருத்தத்தைப்பற்றி உஷ்ணம் அதிகரித்த தேசத்தில் உள்ள
வர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இவ்வகைப் பல பிரதிகூலங்க
ளால் பீடிக்கப்பட்ட அவர்கள் சுகம்பெறுவதற்கு எத்தனை பாடு
பட்டு வருந்தியிருப்பார்களோ? இது சொல்வது அரிது.

கஷ்டம் உள்ள இடந்தோறும் ஜபித்தாலும் தோற்றாலும் அவ
னவன் தானே வருந்தி வெளிவரவேண்டும். ஒருவன் கஷ்டத்திற்குச்
சலிக்காமல் எதிர்நின்று போராடுவானானால், அவன் பலம் நன்
றாய்ப் பண்படும், புத்தி சாமர்த்தியமும் நன்றாய்ச் சிஷிக்கப்படும்;
வினாந்து மலையேறப் பயில்வோனுக்கு எளிதில் ஓட வல்லமை
யுண்டாவதுபோல, கஷ்டத்துக்குப் பின்வாங்காதிருப்பவனுக்குப்
பின்பு முயற்சிசெய்ய மனதில் உற்சாகம் பிறக்கும். சித்திபெறச்
செல்லுமார்க்கம் மலையேற்றம்போலச் செங்குத்தாயிருந்தாலும்
இருக்கும். அதன் சிகரம்சேர மனங்கொண்டு ஏறுவான் தன்
மனவலி முழுதும் செலுத்தி மூச்சுப்பிடித்து ஏறவேண்டும். நேரும்
கஷ்டகௌல்லாம் கைகலந்து மல்லாடியே நிவிர்த்தி செய்யத்தக்
கவையாகுமென்றும், அச்சமறப்பிடித்தால் செந்தோட்டி பட்டுப்
போலக் கைக்கு மிருதுவாயிருக்குமென்றும், எடுத்தகாரியத்தை
முடிக்காது விடுவதில்லையென்னும் மனவுறுதியே கருதித் தொடங்
கிய கருமத்தை முடிக்க எள்ளளவும் தவறாத பெருந்துணையாகு
மென்றும் இவைகளை எவனும் அனுவபத்தால் வினாவில் அறிந்து
கொள்வான். இவ்வாறே, கஷ்டத்தை வெல்லும் சித்த நிர்ணயத்
திற்கு எதிரில் எவ்வகைக் கஷ்டங்களும் வலிய நிலைகுலைந்து ஒதுங்
கிவிடும்.

தொழில் செய்ய முயல்வோமானால் மெத்தவும் சாதிக்கலாம். எத்தனிக்கிறவரையில் தான் சாதிக்கக்கூடியது இன்னதென்பது எவர்க்கும் தெரியாது. ஒரு தொழிலைச் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தமாய் நேருகிறவரையில் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்ய முயல்வதில்லை. மன வறுதியழிந்த வாலிபன் ஒருவன் “நான் இன்னின்ன காரியங்களைச் செய்யமாட்டுவேனான்” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சுவிடுவான். விருப்பம்மாத்திரம் இருந்தாலும் ஒன்றும் முடியாது. விருப்பம் முதிர்ந்து மனவறுதியாகி அது எத்தனமாய்க் கனிய வேண்டும்; மனவலியோடு எத்தனிக்கும் ஒரு எத்தனம் ஆயிரம் விருப்பத்திற்கு ஈடாகும். சாத்தியம் எனும் கழனிக்கு வேலிகளைந்து, ஒன்றையும் செய்யவும் எத்தனிக்கவும் விடாமல் தடுப்ப

வைகள் பெரும்பாலும் வீரியமின்மையும் மனத்தளர்வும் முணுமுணென்று சொல்லும் முள்ளுக்குச் சமானமாகிய சந்தேகங்களுமேயாம். முன்பின் பாராமல் உடனே அதனோடு விடாமல் மல்லாடவேண்டும்; விடாமுயற்சிக்கு எதுவும் எளிதாகும், மேலுமேலும் எத்தனிக்க வலிமையும் வீரமும் உண்டாகும். இவ்வாறே, புத்தியையும் நெறியையும் பூர்த்தியாய்த் திருந்திக் களைதெளியப் பண்படுத்தினால் அவை இவ்வகைச் சினை இல்லாதவர்களுக்குக் கிடைத்தற்குரிய சிறப்போடும் தீரத்தோடும் சுதந்தரத்தோடும் இயல வல்லவைகளாம்.

நாம் கற்றறிந்துகொள்ளும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கஷ்டத்தை வெல்லவலதாம்; முதலில் ஒன்றை வெல்வோமானால் அதனாலாய் வெற்றி மற்றவைகளை வெல்லத் துணையாகும். வழங்காதொழிந்த பாஷை முதலியவைகளையும், கணிதநூலைச் சேர்ந்த ரேகை கோணம் இவைகளின் சம்பந்த முதலியவைகளையும் கற்பது மேற்பார்வையில் அத்தனை உபயோகமானவைகளல்லவெனத் தோன்றினும் தோன்றுமாயினும், ஆழ்ந்துபார்க்குமளவில் அவை மிகவும் உபயோகமானவைகளெனத் தெளிவாகும். ஆயின் அவைகளுக்கு விசேஷமாய் அருமை உண்டாவது அத்தனையும் அவைகளால் அறியப்பெறும் அறிவினிமித்தமல்ல, அவைகள் நமக்குச் செய்விக்கும் நல்ல பயிற்சியின் நிமித்தமேயாம். இக்கல்விகளைக் கசடறக் கற்று வல்லமை உண்டானால், அது நமக்குள்ள முயலுந் திறமையை வெளிவருத்திக் கருத்துச்செலுத்தும் திராணியைப் பண்படுத்தும். முயற்சி இல்லாவிடில் அத்திராணி பயிற்சியின்றி வெளிவராதடக்கமாயிருந்துவிடும். இவ்வாறே ஒன்று ஒன்றுக்கு வழிகாட்டி, அது மற்றொன்றுக்கு வழியாக, ஜீவன் உள்ளவரும் இந்தக் கிரமம் ஒழியாது நடந்தேறும்; பிராணனும் பயிற்சியும் முடியும் பொழுதே கஷ்டத்தோடு கைகலந்து போராடும் போராட்டமும் முடியும். ஆனால் அதைரியத்திற்கு இடங்கொடுத்துவந்தவன் எவனும் கஷ்டத்தை ஒருபொழுதும் வென்றதில்லை. கணிதவியைத் தையின் மூலாதாரங்களைக் கற்றுத் தெளிய முயன்றும் தெளிவுபிறக்கவில்லையென்று முறையிட்ட வித்தியார்த்தியைப் பார்த்து ஒருவர், “அப்பா, விடாமுயற்சியாய்ப் படித்துக்கொண்டுவா, வரவா அதினிடத்தில் அபிலாஷையும் ஊக்கமும் அதிகமாகும்” எனப் புத்திபுகட்டினார்.

அமெரிக்காவில் பிரசங்கஞ்செய்பவராயிருந்த ஹென்றி க்லே என்பவர் வாலிபர்களுக்குப் புத்திமதி சொல்லும்பொழுது தாம் வித்தைப்பயிற்சியில் சித்திபெற்ற மர்மத்தைப் பின்வருமாறு விரித்துரைத்தார். அதாவது, “நான் காரியசித்தி பெற்றதற்குக் காரணம் முக்கியமாய் ஒன்று. இருபத்தேழு வயதுதொடங்கி வெகு வருஷகாலம் சரித்திர புஸ்தகம், சாஸ்திர புஸ்தகம் எதானாலும் சரி நித்

தமும் வாசித்து, அதன் உள்ளுறை பொருளைக்குறித்துப் பேசிக் கொண்டுவந்தேன். முற்சிறந்தனையின்றி இம்முயற்சிசெய்தது சிலவேளை வயற்காட்டில், சிலவேளை வனத்தில், பெரும்பாலும் வெகு தூரத்திலுள்ள யாதாயினும் ஒரு களஞ்சியவீட்டிலாம். அங்கு என் பிரசங்கம் கேட்கும் சபையார் அங்குள்ள குதிகைகளும் குண்டைகளும். வித்தை அனைத்தினும் அரிய இவ்வித்தையை இளமையில் அப்பியசித்து வந்ததனாலேயே என்னை மேலுமேலும் முயற்சிசெய்யத் தூண்டி எனது பின்னிலை அமைதியைச் சாங்கோபாங்கமாய் உருப்படுத்துவதற்கு மூலாதாரமான முக்கிய ஏதுக்கள் எனக்கு உண்டாயின” என மொழிந்தார்.

சந்திரஹாஸன் கதை

(தொடர்ச்சி).

சந்திரஹாஸன் கொண்டுவந்து கொடுத்த கடித்தத்தைப் படித்து மதனன் மிகுதியும் வியப்படைந்தான். தந்தையினுடைய கட்டளையோ அதிக கண்டிப்பாயிருக்கிறது: இவனுடைய யௌவனம், அழகு, கண்ணியம், கல்வி, திறமை முதலியவற்றைக்குறித்து யாதொன்றும் ஆராயாமலே விஷயையை இவனுக்குக் கொடு என்றிருக்கிறது. ஆதலால் காலதாமதம்செய்யாமல் விவாகத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமெனக் கருதி, ஜோதிஷர்களை வருவித்து நாள்பார்க்கும்படி சொல்லினான். அவர்கள் அன்றைத்தினமே சூரியாஸ்தமயத்தில் சிறந்த முகூர்த்தம் இருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். உடனே மதனன் விவாஹத்திற்குவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யும்படி அங்குள்ளார்க்கு உத்தரவுசெய்தான். விஷயையும் தன்பிதா வந்துவிடின் மணத்துக்கு இடையூறு நேருமென்று கருதி மணக்கோலம் புரிந்தான். சௌந்தரியவதியாகிய மந்திரி குமாரத்தியை மணம்புரியும்பொருட்டு மணக்கோலங்கொள்ளும்படி சந்திரஹாஸனோடு சொன்னபோது அவன் பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் சொன்னவண்ணமே செய்தான்.

தகப்பன் கட்டளையை அதிக ஜாக்கிரதையாகக் காலதாமதமில்லாமல் நிறைவேற்றினதாகத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டமையால் அவன், செங்கதிர் மேற்கடலில் குளிப்பதற்குள்ளேயே திருமணத்துக்குரிய யாவும் ஆயத்தப்படுத்தி, தன் சகோதரியையும் சந்திரஹாஸனையும் கரம்பற்றி இட்டுக்கொண்டுபோய்ப் பலவகை மணிகளிறைத்த திருமணையில் உட்காருவித்தான். புரோகிதப் பிராமணர்கள் தம்பதிகளுடைய தந்தையர் பேர்களையும் பாட்டன் மார்பேர்களையும் தொன்றுதொட்டுவரும் முறைப்படி கேட்டார்கள்.

சந்திரஹாஸனை நின்தகப்பன்பேரையும் பாட்டன்பேரையும் கூற வேண்டுமென்று வினவியதற்கு, அவன் எல்லாம்வல்ல முதற்கடவுளே என் தந்தையும் பாட்டனும்; அவனையன்றி வேறு தாய்தந்தைகளையாயினும் பாட்டனையாயினும் நானறியேன் என்றான். மந்திரி குமாரன் அவ்விஷயத்தில் தன் தகப்பனுடைய உத்தரவையே பெரிதாகக்கொண்டு புன்னகைசெய்து, யாதொன்றும் வினாவாமலே விவாகச்சடங்குகளை நடத்தும்படி புரோகிதர்களுக்குத் திட்டம் செய்தான். அவ்வாறே புரோகிதர்களும் மாங்கலியதாரணஞ்செய்வித்துக் கலியாணத்தை நிறைவேற்றினார்கள். உடனே மதனன் கலியாணத்திற்கு வந்திருக்குமவர்களுக்குப் பச்சைகர்ப்பூரம் முதலிய பரிமளம்சேர்ந்த சந்தனம், நறுமலர் மாலை, தாம்பூலம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து, அளவில்லாப்பொன்கள், சிறந்த அணிகள், பொன்னாடைகள், பரிகள், கரிகள் முதலியவற்றை வேதியர்கள், பாவாணர்கள், இசைவல்லோர்கள், பரதநாட்டியக் காரர்கள், மற்றும் மணத்துக்குவந்திருந்த எல்லோருக்கும் தானஞ்செய்தான். இச்செய்தி நகரமுற்றும் பரவ, தெருக்கள்தோறும் ஆங்காங்கே மாந்தர்கள்கூடி இம்மன்றலைப்பற்றி தம்மில் பேசிக் கொண்டு தம்பதிகளை வாழ்த்தினார்கள்.

இங்ஙனம் இங்கு நடக்கையில், குளிந்தனுடைய பட்டணத்திலிருந்த அமைச்சன் சந்திரஹாஸனைத் தன் குமாரனிடத்திற்கு அனுப்பினவுடனே, அச்சந்திரஹாஸனை வளர்த்த குளிந்தன்மீது மிகக் கோபங்கொண்டு, அவனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் சிறைச் சாலையை அடைவித்து, அவனதிகாரத்தையும் அளவிறந்த பொருள்களையும் வேறொருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டதுமல்லாமல், குளிந்தன் கீழ்க்குடிகளையெல்லாம் புடைத்து மிகக்கொடுமைசெய்தான். இவ்வாறமைச்சன் குளிந்தன்மீதுகொண்ட அழுக்காற்றினால், அவனையுங்கொடுத்து அவனுடைய சுவீகாரபுத்திரனாகிய சந்திரஹாஸனையும் கொலைசெய்வித்தோமென மனமகிழ்ச்சியோடு, குளிந்தன் பட்டணத்தைவிட்டுக் கௌந்தலமென்னும் தன் பட்டணத்துக்கு வருங்காலையில், மேற்கண்டபடி சந்திரஹாஸனுக்கும் மந்திரிகுமாரத்தியாகிய விஷயை என்பவனுக்கும் விவாகம் நடந்துகொண்டிருந்தது. மந்திரி தன் வீட்டுக்கு வரும்போது, உள்ளே சங்கீதம் பரதநாட்டியம் இவைகளின் ஓசை மிகுதியாயிருந்தது. தானங்கள் வாங்கினவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் தங்களுக்குக் கிடைத்தபொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறம்போந்தார்கள். இவர்கள் மந்திரியைக் கண்டவுடனே சந்திரஹாஸனுக்கும் விஷயைக்கும் விவாகம் நிறைவேறினதைப்பற்றி மங்களவாழ்த்துக் கூறினார்கள். மந்திரி அதைக்கேட்டு அவர்கள் பைத்தியம் பிடித்தவர்களென்று நினைத்துத் தன் படைவீரர்களைக்கொண்டு அவர்களை அடித்துத் தூத்திவிடும்படிச் செய்தான். உடனே மற்றொரு

கூட்டத்தார் முன்போலவே மனையைவிட்டுப் புறத்தில்வந்து மந்திரியை வாழ்த்தினார்கள். அவர்களையும் அவ்வண்ணமே அடித்துத் தூத்தும்படிச்செய்தான். கடையில் சில விப்பிரர்களும் அதிகாரிகளும் மணஞ்செய்கின்ற மாளிகையினின்று புறம்வந்து மந்திரியைக்கண்டு ஆசீர்வதித்து மங்களங்கூறினார்கள். அதன்மீது மந்திரி மிக்க சினங்கொண்டு அவர்களையெல்லாம் தானே தன்கையால் அடித்துத் தூத்தினான். அவ்விட பொறுக்காமையினால் அவர்களிற்சிலர் தாங்கள் தானமாகப்பெற்ற பொருள்களையெல்லாம் எறிந்துவிட்டு ஓடிப்போனார்கள்; சிலர் உடுத்தவாடைகள் சோர்ந்து போனதுந்தெரியாமல் பயந்து குப்புறவிழுந்தெழுந்தோடினார்கள்.

மந்திரி மதிமயங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது ஸ்திரீகளெல்லாம் வந்து அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு மங்கலப்பாட்டுநாத்தார்கள். அங்கு சந்திரஹாஸனும் விஷயையும் மணம்புரிந்த கோலத்தோடு ஏகாசனத்தில் உட்காந்துகொண்டிருக்கக் கண்டவுடனே, மேலெழுந்து பொங்கிய சினத்தோடு மெய்ந்நடுங்க உரோமம் சிலிர்க்க ஒன்றுஞ்சொல்லத் தோன்றாமல், தன் மகனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி உடனே அவனிருந்த இடத்திற்குப்போய், ஓ, புத்தியீனா! என்னகாரியஞ்செய்தாய்? நான் ஒருவனை உன்னிடம் அனுப்பி அவனைக் கொலைபுரி என்று திருமுகம்விடுத்தால் நீ அவனுக்கு என் செல்வக் காதலியை மணஞ்செய்வித்து, என் பொருள்களையெல்லாம் வாரி ஜனங்களுக்குத் தானங்கொடுத்து அழித்தனையே என்றான். மதனன் உடனே தன் தகப்பனிடத்திலிருந்து சந்திரஹாஸன் கொண்டுவந்த கடிதத்தை எடுத்து அவன் கையிற்கொடுத்தான். மந்திரி அதை வாசித்துப்பார்த்து, அதில் திருத்தப்பட்டிருந்ததை உணராமலே மதிமயங்கி, தானொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்ததென்ற படி, தான் நினைத்ததற்கு நேர்விரோதமாக எழுதியனுப்பினதைக் குறித்துத் தன்னையே வெறுத்துக்கொண்டான்.

அதன்மேல் மந்திரியானவன் நிறைவேறிப்போன காரியத்தைப் பற்றி இனிப் போராடினாலும், தன் மருமகனை இகழ்ந்து நிர்தை கூறினாலும் அறிஞர் பலரும் நகைப்பார்க்கொன்று கருதி, தனக்குள் இருந்த வருத்தத்தை வெளியிடாமல் மறைத்துக்கொண்டு, தம்பதிகளிடத்திற்குப்போய் மருமகனுக்குச் சில நன்மொழிகளை மொழிந்து, தன் அருமைப் புதல்வியை அணைத்து முத்தமிட்டு ஆசீர்வதித்தான். வெளிக்குப் பலர் மெச்சுமாறிங்ஙனஞ்செய்தும் மந்திரி மனத்தில் ஆங்கணுள்ளோரெல்லோரையுங் கொலைபுரியலாமென்று கருத்தக்க பெருஞ்சினத்தையிருந்தான். தீங்கொன்றும் செய்வதற்கேலாமையால் தன் கோபம் புறத்தேதோன்றாமல் தன்னுளடக்கிக்கொண்டு, அன்றிராத்திரி நடக்கவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் தானு

முடனிருந்து நடத்தினான். அழுக்காறுடையான் யாதுதிங்குதான் செய்பதுணியான்! அந்தோ! இக்கொடியோன் மறுநாள் கதிரவன் குணகடலில் முளைத்தலும் சில கொலையாளர்களை வரவழைத்து, அன்னோர்களுக்கு மிகுந்த பரிசுகொடுப்பதாக வாக்குக்கொடுத்து, அவர்களை அந்நகரத்துக்குப் புறம்பேயுள்ள துர்க்கையின் கோவிலினுட்கொண்டு கரந்துறைந்து, அங்கு அற்றையந்திப்போது பொன் வட்டிலில் அதேவிடக்கு நிவேதனங்கொண்டுவரும் ஆடவனைக் கொலைசெய்யமினெனப் பணித்திட்டான். அதன் பின்னைச் சந்திர ஹாஸனை அழைத்து, தன் மரபினருள் ஒவ்வொருவனும் மணமக னானவுடனே இந்நகரத்துக்குப் புறம்பிலெழுந்தருளியிருக்கும் துர்க்காதேவிக்குப் பொற்கிண்ணத்தில் நிவேதனங்கொண்டுகொண்டு சமர்ப்பிப்பது வழக்கமென்று சொல்லவும், இவ்விரகறியாத சந்திர ஹாஸன் அன்று சாயங்காலம் அப்படியே செய்கிறேன் என்றான்.

மந்திரிகுமாரத்திக்குக் கலியாணமான அன்றிரவில் அரசன் கனவுகண்டு அதனைப் பெரியோர்களை வரவழைத்துத் தெரிவித்த காலையில், அவர்கள் நினக்கு வினாவில் மரணம் நேருமென்று சொல் லினார்கள். அல்தன்றியும் அரசன் தன்னிழலைப் பார்க்கையில் அது சிரமில்லாமற்காணப்பட்டது. அப்படி ஒருவனுடைய சாயை தோன்றுமாயின் அங்ஙனந்தோற்றப்பட்ட ஏழுநாள்க்குள் அவன் மரிப்பான் என்று நூல்கள்கூறும். அதனால் அரசன் தன்னரசாட்சி யை நீத்து, இனி உயிரோடிருக்கும் சில நாள்நாளை நற்காரியங்களில் கழிக்கவேண்டுமெனத் துணிந்து, மந்திரி நகரம்வந்து சேர்ந்த செய்தி தெரியாதவனாய், அவன் குமாரத்திக்குக் கலியாணமான மறுநாள் அமைச்சன் புதல்வனை அழைப்பித்து, நான் இன்றைத்தினமே அரசாட்சியை விட்டுவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண் டேன்; சந்திரஹாஸனது நற்குண நற்செய்கைகளை நான் கேள்விப் பட்டதில் என்னிராச்சியத்தையாள் அவன்தான் தக்கானென எனக்குத் தோன்றுகிறது; ஆகையினால் இக்கணமே நீசென்று சந் திரஹாஸனை அதிவினாவில் அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவா என்று பணித்தான்.

மதனனும் தன் சகோதரியின் செல்வக் கணவனுக்கு நேரும் பெருஞ்சிறப்பைப்பற்றி மிகக்களிப்படைந்து உடனே புறப்பட்டுச் சந்திரஹாஸனைத் தேடிப்போகும்போது, அவன் பொற்பாத் திரத்தில் நிவேதனங்கொண்டு துர்க்காதேவி ஆலயத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனைக்கண்டு வழிமறித்து அரண்மனைக்குக் காலக்கழிவின்றிப் போகவேண்டிய இன்றியமையாமையைத் தெரி வித்து, அவனுக்கு மாறாக அந்நிவேதனத்தைத் தானே தாங் கிச்சென்று சமர்ப்பிப்பதாகச்சொல்லி அவன் கையிலிருந்த பொற்பாத்திரத்தைத் தான் வாங்கிக்கொண்டு, அவனை அரண்

மனைக்கு வினாந்துபோகச்செய்தான். மதனன் அப்பாத்திரத் தைக் கையிலேந்தித் துர்க்காதேவியின் ஆலயத்தோக்கித் தனியே செல்லாநிற்கையில் சூரியாஸ்தமனமாகிவிட்டது; வழி யில் பல தீக்குறிகள் தோன்றின; ஓர் ஆந்தை அவன் தலைமீது திடீரென்றுவந்து உட்காந்தது; இரண்டு பூனைகள் அவனுக்குக் குறுக்கேபோய் ஒன்றோடொன்று போர்புரிந்தன. ஒருகாரணமு மின்றி அவன் கண்களினின்றும் குருதிரீர்துளித்தன. இவ்வவ சகுனங்களைக் கண்ணுற்றச்சங்கொண்டு, அவை சந்திரஹாஸனைக் குறித்துத் தோன்றினவையென்று கருதி, அவனுக்கு ஒரு குறை வும் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டுமெனவும், ஏதாவது நேரிடுவதா யின் அது அவனுக்குப்பதில் தனக்குச் சம்பவிக்கவேண்டுமென வும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டேபோய்ச் சாமுண்டியின் கோவிலை யடைந்து கதவைத்திறந்து உள்ளே புகுந்தனன். உடனே அங்கு காத்திருந்த கொலையாளர்கள் அவனைத் தங்கள் வாஸ்களினால் தாக்கி மடித்தார்கள்.

அங்கு அரண்மனையை நோக்கிச்சென்ற சந்திரஹாஸன், பிர தானிகள் முதலாயினோரோடு கொலுவிருக்கும் அரசன் முன்னர் போய்நின்றான். அரசன் தன் மணிமுடியைத் தன் முடியினின் றும் எடுத்துச் சந்திரஹாஸன் சிரத்தின்மேல்வைத்து, அங்கு முன் நந்தனவனத்தில் விஷையையோடு வினையாடிக்கொண்டிருந்த சண்பக மாவினியென்னும் தன் குமாரத்தியை வரவழைத்துச் சந்திரஹாஸ னுக்கு பாணிக்கிரகணஞ்செய்வித்து, தன் பரிவாரங்களைநோக்கி, இச்செல்வச்சிறுவனை உங்களுக்கு அரசனாக்கினேன்; இவனும், நீவிரும், இவனானுகையின் கீழமைந்தகுடிகளும், எல்லோரும் செவ்வையாக வாழ்ந்திருப்பீர்களாக என்று வாழ்த்துக்கூறினான். பிரதானி முதலாயினோர் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பம்பெருக, சந்திர ஹாஸனை எங்கள் அரசனாக நாங்கள் நிறைநெஞ்சோடு அங்கீகரிப் போமாகவென்றார்கள். அதன்மீது அரசன் தன் ஆடையாபரணங் களைக் களைந்து சந்திரஹாஸனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் உடுத் திருந்த ஓர் ஆடையோடு பட்டணத்தைவிட்டு அடர்ந்த காட்டிற் புகுந்து மறைந்தனன்.

புதிய அரசன் பட்டத்துக்கு வந்ததைப் பேரியறைவித்துப் பட்டணமுழுவதும் அறிவித்தபோது பேதைமையுள்ள மந்திரி கேட்டு, தான் நினைத்திருந்தபடி அரசன் தன் குமாரனாகிய மதன னுக்குப் பட்டங்கட்டிவிட்டுக் கானகமேகியிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தான். மந்திரியின் ஒற்றர் அரசன் சந்திரஹாஸனுக்குப் பட் டங்கட்டிவிட்டுப் போய்விட்டானென்று உண்மையைச் செப்பினார் கள். மந்திரி அதை நம்பாமல் மிகுதியுஞ் சினங்கொண்டு அங் றனஞ் சொல்வாரது நாவை அறுக்கும்படி நியமித்தனன். அக் காலையில் சந்திரஹாஸன் தனக்குளதாய பெருமையெல்லாம் மந்திரி

யாலுண்டானதென்று கருத்துட்கொண்டு, அவனைப்போய்க் கண்டு நன்றிபாராட்டவேண்டுமெனக் கருதி, அன்று தான் மணம்புரிந்த அரசன் மகளோடு தேர்மீதிருந்து அமைச்சன் மாளிகைக்கு வந்தான். மந்திரியோ தன் குமாரன்தான் அரசுபெற்றுத் தன் ஆசையைப் பெறும்பொருட்டு வருகிறானென்று நினைத்தான். சந்திர ஹாஸன் இரத்தத்திலிருந்து இறங்கித் தன்முன் நின்றபோது மந்திரி அதிக கோபங்கொண்டு மெய்ம்மறந்து சற்றுநேரம் மரம்போல் விறைத்துநின்றான். உடனே தன் மகனான மதனைப்பற்றி விசாரித்தபோது அவன் சந்திரஹாஸனுக்குப் பதிலாகத் தங்கபாத்திரத்தை எந்தித் தூக்காதேவி சந்நிதிக்குப்போனான் என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்கவும் அலறிவிழுந்து ஆலயத்திற்குக் கால் விசைத்தோடி நோக்குகையில், ஆங்கு தன் அருமைச் செல்வமைந்தன் வெட்டுண்டிறந்திருக்கிறதைக் கண்டனன். கண்டவுடனே வெறிகொண்டவனைப்போல் ஓர் தூணில் தன் தலையை மோதிக் கொண்டு தானும் மடிந்தான்.

மின்மினிப் பூச்சி.

(ஒரு நீதிஸம்பாஷணை.)

எவ்வளவு அற்பமான பொருளாயினும், தருணம் வாய்த்த போது அதைப் பார்த்துத் தமக்கு உபயோகமான விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்கிற வழக்கம் எவர்க்கும் உத்தமமானது. அவ்வழக் கமுடையோர்க்குச் சிலந்தியே சிறந்த உபாத்தியாயராகும்; மின் மினிப் பூச்சியே மேன்மைபெற்ற நேசனாகும். இவ்விஷயம் இப் படிப்பட்டதென்று கண்டறியாதவர்களுக்குத் திருஷ்டாந்தமாய்த் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையொன்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

வானத்தில் மாசுமறுவின்றி, நகூத்திரங்கள் நிர்மலமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த ஓரிரவில் ஒரு சிறுவன் தந்தையைப் பார்த்து, “ஐயா, அதோ அந்த வாய்க்காலோரத்தில் பளபளவென்று மின்னு கின்றதே அதென்ன? அதோ! அதோ! இன்னும் இரண்டு மூன்று தோன்றுகின்றன பாருங்கள்” என்றான்.

தந்தை: மின்மினிப் பூச்சியென்று நீ இதுவரையில் கேட்ட தில்லையா மகனே.

மகன்: (அதைக் கேட்டவுடனே அந்தப் பூச்சியை அதிக ஆவ லாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு) மின்மினிப்பூச்சியா? மின்மினிப் பூச்சி யென்று எனக்குக் கேள்விமாதிரிமுண்டு; ஆயினும் இந்தப் பூச்சி

யை நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. ஆ! இந்தப் பூச்சி எத்தனை அழகாயிருக்கிறது! இதை நாம் பிடித்து ஒரு இலையில் சுருட்டி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவோம். (என்று சொல்லி, அதைப் பிடிக்கப் போனான்.)

தந். உன் விரலைக் கொளுத்திக்கொள்ளப்போகிறாய், பத்திர மப்பா?

மக. (அதைக் கேட்டவுடனே விரலைக்கொளுத்திக்கொள்ளாமல் தப்பினவன்போல் அதிக பரபரப்போடு நீட்டினகையை மடக்கிக்கொண்டான்; ஆயினும் உடனே அது பூச்சியென்பதை நினைத்துக்கொண்டு ஒன்றும் அறியாதவன்போல் அத்தனை பயந்ததற்காகச் சிறிது வெட்கி) ஐயா, நீங்கள் என்னைப் பரிகாசம்பண்ணுகிறீர்களே! நீங்கள் சொன்ன தருணத்தில் ஒரு விளக்கில் விரலைக்கொளுத்தினதுபோலவே நான் பயந்தேனாயினும், நீங்கள் ஏளனம் செய்கிறீர்களென்பது இப்போது நன்றாய்த் தெரியவந்தது.

தந். நான் சொன்னதைக் கேட்டவுடனே நீ மிகப் பயந்தாயல்லவா? பயப்படாதே; இது உன் கையைக் கொளுத்தாது, வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகலாம்; ஆயின் இதற்கு இவ்விடம்விட்டு நமது வீட்டுக்குவர விருப்பம் இராது. (என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை ஒரு இலையில் வைத்துச் சுருட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் பயணப்பட்டான். அப்போது அவன் மகனைப்பார்த்து) குழந்தாய், இவ்விரவில் இந்தப் பூச்சிகளின் ஒளிதவிர நமக்கு வேறு வெளிச்சம் கிடைக்காதிருந்தால் எப்படியிருக்கும்பா? யோசித்துப்பார்!

மக. ஆ! அப்படி நேர்ந்தால் நாம் காடாந்தகாரத்திலேதான் அல்லாடவேண்டும். இதோ பாருங்கள், இந்தப் பூச்சியை நான் உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கையில் இதன் ஒளி என் விரலுக்குக்கூட எட்டவில்லையே! சந்திரனும் நகூத்திரங்களும் இல்லாவிட்டால் நாம் என்னசெய்யக்கூடும்? ஒன்றும் கூடாதுதான். ஆயின் நகூத்திரங்கள் தருகிற வெளிச்சத்தைப்பார்க்கிலும் சந்திரனுடைய ஒளி மிகவும் சிறந்தது.

தந். ஆமாம் குழந்தாய், சந்திரனுடைய ஒளி நகூத்திரங்களுடைய ஒளியைப்பார்க்கிலும் மிகப் பிரகாசமானதுதான். சந்திரனுடைய ஒளியைப்பார்க்கிலும் மிகப் பிரகாசமான மற்றொரு தேஜஸ்ஸு— இல்லாமலே நாம் நம்முடைய காரியங்களை நடத்திக்கொள்ளக்கூடுமென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதா?

மக. ஐயா, சூரியன் இல்லாவிட்டால் நாம் பகற்பொழுதில் என்னசெய்கிறது?

தந். (அதைக்கேட்டு நகைத்துக்கொண்டு,) சூரியன் இல்லாவிட்டால் முதலில் உனக்குப் பகல் என்கிறாந்து வருமப்பா! நீ சொல்லுகிறபடியே ஆகட்டும், சூரியன், சந்திரன், நகூத்திரங்கள் இவை

தவிர மற்றொரு ஒளியும் இல்லாமல் இவற்றைக்கொண்டே நாம் சுகமாயிருக்கக்கூடுமல்லவா?

மக. (சற்று யோசித்து) ஓ, சுகமாயிருக்கலாம்; ஆயினும் இராக் காலங்களில் விளக்கொளி, வாயுதீபம், மின்னொளிதீபம் முதலியன மிகவும் உபயோகமானவையல்லவா?

தந். ஆம், அது வாஸ்தவமே, பகலில் ஒளிகொடுக்கின்ற சூரியனையும், இரவில் ஒளிகொடுக்கின்ற சந்திரன், நகூத்திரம் முதலியவைகளையும், வானத்திலுள்ள ஜோதிகள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதகாலங்களில் மிக்க உபயோகமாகின்ற மன்னுயிர்கள் கண்டு பிடித்த பல ஜோதிகளையும் நாம் இப்போது சொன்னோமே. இவை அனைத்தையும் பார்க்கிலும் மிகச் சிறந்ததான மற்றொரு ஜோதி உலகில் உண்டென்று உனக்கு நினைவுவருகிறதா? அந்த ஒரு ஜோதி இல்லாவிட்டால் அநேகமாயிரம்கோடி சூரியன் ஆகாயத்தில் எரிந்தாலும், நாம் திக்குத்திசை தெரியாமல் இருட்டிலேதான் அல்லாடித் தவிக்கும்படியாகும்.

மக. சூரியன், சந்திரன், நகூத்திரங்கள் இவைதவிர, இவற்றைப்பார்க்கிலும் மிகச் சிறந்த மற்றொரு ஜோதி உலகத்திலிருப்பதாக எனக்கு நினைவுவரவில்லையே!

தந். அதை நீ அறிந்திருக்கிறாயென்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே; ஆயின் அது இப்பொழுது உனக்கு நினைவுவரவில்லையோ என்னவோ? மிகவும் அற்பமாயும் நச்வரமாயும் இருக்கின்ற இந்தத் தேகத்துக்கே தனக்கு யாதொரு அபாயமும் உண்டாகாமல் நடந்துகொள்வதற்கு ஒரு ஒளி வேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றதே. இந்தத் தேகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்துமா எவ்வளவு சிறந்தது! ஆத்துமா ஒருபோதும் அழிவதில்லை. இந்த மின்மினிப் பூச்சி ஒளியிழக்குமளவுமாதிரியேயல்ல, சூரியன், சந்திரன், நகூத்திரம் முதலிய வானத்திலுள்ள ஜோதிகள் அழிந்துபோகின்ற காலத்திலும் அழியாதிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஆத்துமாவுக்கு நல்வழி தீவழிகளை அறிந்துகொள்ள ஒரு ஜோதி அவசியமென உனக்குத் தோன்றவில்லையா?

மக. ஆம், அவசியமானதுதான்; ஆயினும் அந்த ஜோதி இன்னதென எனக்கு இன்னும் தெளிவாய் விளங்கவில்லை, நீங்கள் எதை நினைத்துச் சொல்லுகிறீர்களோ! என் புத்திக்கெட்டினவரையில் யோசித்துப் பார்க்கையில், அந்தச் சோதி நீதிநல்லொழுக்கங்களைப் போதிக்கிற ஈசுவரஞானமாயிருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.

தந். ஆம், நீ யோசித்தது சரிதான்; ஆத்துமாவுக்கு வெளிக் சம் தருகிற சோதி ஈசுவரஞானந்தான் குழந்தாய்! அது தெரியாதவர்களுக்கு இவ்வுலகம் இருண்டுகிடப்பதுமன்றி நற்கதியடைவதற்கு வேண்டிய வழியும் தோன்றுது. மாணகாலத்தில் இந்திரியங்க

ளெல்லாம் அழிந்து காடாந்தகாரமாய் ஒன்றுந்தெரியாமல் வருந்துகிறபோது ஈசுவரஞானமார்கிய பெரும்ஜோதியொன்று தவிர மற்றச் சூரியன், சந்திரன்முதலிய ஜோதிகளெல்லாம் சிறிதும் துணையாக மாட்டாவாம்.

மக. ஆ! இப்போது எல்லாவிஷயங்களும் எனக்கு எத்தனை தெளிவாகத் தெரிகின்றன! இவ்வண்ணம் தாங்கள் விளக்கிக் காட்டுவதற்கு முன்னமே இவ்விஷயங்களை இத்தனை தெளிவாக நானே கண்டுகொள்ள வல்லவனுயிருந்தால் எவ்வளவு பெருமையாயிருக்கும்! இப்பொழுது நீங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் காட்டினீர்களே, சரமகாலத்தில் நமக்கு இந்த அற்பமான மின்மினிப்பூச்சி எவ்வளவு தெளிவுண்டாக்குமோ அதைப்பார்க்கிலும் சூரியசந்திராதிகள் அதிகமான தெளிவு உண்டாக்கமாட்டாவென எனக்கு இப்போது தெளிவாயிற்று.

தந். குழந்தாய், இதை நீ அறிந்துகொண்டது எனக்கு வெகு சந்தோஷமாகின்றது. தன் இருதயத்தை உற்சாகப்படுத்தி நல்வழியில் நடத்த ஈசுவரஞானம் எவனுக்கு இல்லையோ, அவன் ஒரு போதும் செம்மையாய் ஒழுகமாட்டான். இதனால், சூரியசந்திரன்முதலிய விசித்திரமான ஈசுவர சிருஷ்டிப்பொருள்களை நான் அலக்ஷியம் செய்யச்சொல்வதாக நீ நினைக்கவேண்டாம். அவ்வற்புதமான பொருள்களைப்பார்த்து, ஆநந்திக்கவேண்டும். எங்கும் பரந்த ஆகாயமும், அதிலுள்ள அநேகமாயிரம் கோடி ஜோதிமண்டலங்களும் கடவுளுடைய மகிமையையும் வல்லமையையுமே விளக்குகின்றன; ஆயின் நான் இப்போது உனக்குத் தெரிவிக்கவந்தது யாதெனில், மன்னுயிர்களை நற்கதியிற் கொண்டிசேர்க்க நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற இப்பொருள்கள் உதவியாகமாட்டாவென்பதே.

மக. ஐயா, அடியேனுக்கு இவ்வளவு ஞானோதயமுண்டாகினிமித்தம் நான் தங்களிடத்தில் அதிக நன்றியுள்ளவனாகிறேன். அடியேனுக்கு இவ்வளவு விவேகமுண்டாவதற்கு இந்த மின்மினிப் பூச்சியே ஏதுவாயிருந்தபடியால், இதை நான் இனி என் கையில் வைத்து வருத்தாமல் இந்தப் பசும்புற்றரையில் முன்போலவே விட்டுவிடுகிறேன். இந்தப் புற்றரையில் இது எவ்வளவு சுகித்துக் களித்திருக்குமோ, அவ்வளவு சவுக்கியம் இதற்கு நமது வீட்டில் உண்டாகாது. புற்றரையில் யதேச்சையாய்த் திரியும்போது இது எவ்வளவு பளபளப்பாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதோ அவ்வளவு பளபளபுக்கூட இதற்கு என் கையிலிருக்கும்போது இல்லை பார்த்தீர்களா?

தந். ஆம், குழந்தாய், உன் கைக்கு அத்தனையாய் இதன் சவுக்கியத்துக்கு ஒத்ததல்ல; பனிபெய்து குளிரந்த இந்தப் பசும்புற்றரையே இதற்குச் சவுக்கியமானவிடமாம். இதனிடத்தில்

இத்தனை அன்பாயிருப்பது உனக்கு மிக்க நலமே. மேலும் நீ சொல்லுகிறபடி இது உனக்கு ஈசுவரனானமுண்டாவதற்கு ஏது வாயிருந்தபடியால், இதை நீ மிகவும் அன்பாய் நடத்துவது உனது கடமையேயாம் என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே மகன் தன் கையிலிருந்த மின்மினிப் பூச்சியைத் தரையிலே விட்டுவிட்டு, “என் ஆசிரியனே, நீ இனி வைரக்கல்போல மின்னிக்கொண்டு உனக்கு இஷ்டமானவிடத்தில் ஊர்ந்துகொண்டுபோ, நீ விவேகியாயிருந்தால், மனிதர் கண்ணில் அகப்படாமல் பத்திரமானவிடத்தில் விளையாடித்திரி. இல்லா விட்டால் இப்போது நான் பிடித்துக்கொண்டதுபோலவே இன்னும் யாராவது உன்னைப் பிடித்து வருத்துவார்கள்” என்றான்.

இவ்வண்ணம் தன் மகன் மிக்க ஜீவகாருணியத்தோடு அப்பேதைப் பூச்சியைக் கீழே விட்டுவிட்டதைக் கண்டு தந்தை சந்தோஷமடைந்து, “குழந்தாய், மனிதர்களுடைய கைத்திறமான சிறந்த வேலைப்பாடுகளைச் சிறிதும் சேதப்படுத்தாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருப்பவர் உலகில் அநேகருண்டு. அவர்கள் ஒரு அற்புதமான சித்திரத்தையாவது, பதுமையையாவது, படத்தையாவது, வேறெந்த வினோதமான வேலைப்பாட்டையாவது கண்டால், இது ஒருசுமந்தனான சிற்பியின் வேலைத்திறமெனக் கண்டு வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் கையாடுவார்கள். ஆயினும் அப்படிப்பட்டவர் அநேகர் ஈசுவரனால் நிருமிக்கப்பட்ட பொருள்களை மிகவும் அலக்ஷியம் செய்து அவற்றினிடத்தில் மிகக் கொடுமையாக நடக்கின்றனர். எந்த சிற்பியைத்தான் ஈசுவரனுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்? அவருடைய வேலைப்பாடான இந்த அற்பமான மின்மினிப்பூச்சியைப் போல் இவ்வளவு நேர்த்தியாயும் வினோதமாயும் துட்பமாயும் உள்ள சிற்பவேலை இவ்வுலகில் ஏதாவதுண்டோ?” என்றான்.

அதைக்கேட்டு மகன், “ஐயா, இந்த மின்மினிப்பூச்சியைக் கொண்டே அடியேனுக்கு நீங்கள் மற்றொரு விஷயத்தையும் அறிவித்தீர்கள். நான் பிடித்த இப்பூச்சியை உடனே விட்டுவிட்டதற்காக மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேனென்று சொல்ல, தந்தை: “உனக்குத் தான் ஒரு சிறந்த ஆசிரியனாயிருக்கிறதென்பதும், நீ அதிக ஆஸ்தையுள்ள மாணுக்கனென்பதும் இந்த மின்மினிப் பூச்சிக்குச் சிறிதும் தெரியாது. இந்தப் பூச்சி உனக்கு இப்போது இரண்டு தத்துவங்களை அறிவித்ததல்லவா? மற்றொரு தத்துவமும் இப்பூச்சியாலேயே விளங்கும். அதையும் நான் வீடுபோய்ச் சேருவதற்குள்ளேயே வழியிலே உனக்கு அறிவிக்கிறேன். இப்போது இந்த மின்மினிப்பூச்சி அதிக பளபளப்பாயும் அழகாயும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது, இந்த ஒளியும் அழகும் இதற்கு நீடித்திராது; சூரியோதயமானவுடனே மின்மினிப்பூச்சியின் மகிமையெல்லாம் மறைந்து

போம். எவ்வளவு சிறப்புற்றவையானாலும், இவ்வுலகத்துப் பொருள்களும் இத்தன்மையானவைதாம்; நம்முடைய சாமர்த்தியங்களும், செல்வமும், சம்பாத்தியமும், பெருமையும், புகழுமாகிய எல்லாம் ஒருகாலத்தில் எவ்வளவு மாட்சிமையோடு விளங்கினாலும், நாளளவில் அழிந்துபோகத்தக்கவையேயாம்; ஆதலின் புத்திமான்கள் ஈசுவரமான இவ்வுலகவின்பத்தையே நாடாமல், என்றும் அழியாத பேரின்பத்தையே நாடி, அதற்கேற்ற வழியில் நடக்கக்கடவார்கள்” என்றான். இவ்வண்ணம் வினோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ப்ரொபெல் என்னும் பாலபோதகர் சரித்திரம்.

இக்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலே பாலசிக்ஷெசெய்வதில் விருப்பங்கொண்டவர்கள், பிரடரிக் ப்ரொபெல் என்னும் ஒரு ஜர்மானியர் எழுதிவைத்த விஷயங்களையும், அவர் கைக்கொண்ட படிப்பிக்கும் முறைகளையுமே மிகவும் அதிகமாகக் கவனித்துவருகின்றனர். அவருடைய அபிப்பிராயங்களை ஆராய்ந்து அவருடைய படிப்பிக்கும் முறைகளையும் எவ்வளவுக்கவ்வளவு உணர முயல்கின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு உறுதியாய் அவரொரு உத்தம உபாத்தியாயரென்று கல்விகற்றுத்தேர்ந்த பண்டிதர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். அந்த ப்ரொபெலினுடைய வரலாற்றைப்பற்றிச் சிறிது நமக்குத் தெரிந்தாலல்லது, சிறுவர்களைப்பற்றியும், சிறுவர்களை நடத்தவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும் அவர் கொண்டகொள்கையை நாம் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளக்கூடாததலின், அவருடைய சரித்திரத்தை ஒருவாறு அடியில் எழுதுகிறோம்.

பிரடரிக் ப்ரொபெல் ஜர்மனி தேசத்தில் ஒரு சிறு கிராமத்திலே பிறந்தவர். அவருடைய தந்தை அந்த ஊரில் மதவிஷயங்களைப் போதிக்கின்ற குருவாயிருந்தார். அவர் மிகவும் யோக்கியர், ஊக்கமும் மனவுறுதியுமுடையவர். ப்ரொபெல் அவரிடத்தில் அதிக பயபக்தியும் கவரவமும் உடையவராயிருந்தாராயினும், தந்தைமாத்திரம் மகனிடத்தில் அதிகமாய் அன்புபாராட்டிவந்ததாய்த் தோன்றவில்லை. அவர் அப்படியிருந்தது அம்மகனிடத்தில் பிரீதியில்லாமையாலன்று; அவர்க்கு எப்போதும் தன் சொந்தவேலையே சரியாயிருந்ததனால், இவ்வுலகவிஷயங்களை அறிய அதிக ஆவல்கொண்டிருந்த அச்சிறுமகன் விஷயத்தில் செலவுசெய்யச் சிறிதும் அவகாசமில்லாமற்போயிற்று. அப்பாலகனுக்கு ஒருவயதாவதற்கு முன்னமே அவருடைய தாய் இறந்துபோனாள்; தந்தை மறுவிவாகம்

செய்துகொண்டார். அந்த மாற்றாந்தாய் அப்பேதைப் பாலகனி டத்தில் சற்றும் அன்பில்லாமல் அநாதரவுசெய்யவே பிரீதியாய்ப் போஷிப்பவர் ஒருவரும் இல்லாமல் அவர் மிகவும் வருந்தினார். ஒவ்வொரு தருணங்களில் ப்ரொபெல் தன் தந்தை அவ்வூரார்க்குள் உண்டாகும் கலகத்தை அடக்குகிற நிமித்தமும் அவ்விடங்களுக்குப் போகும்போது, அவரோடு தானும் அவ்விடங்களுக்குப் போவார். அச்சமயங்களில் அவர் சச்சரவுகளைப்பற்றி விசேஷமாகக் கண்டும் கேட்டுமிருக்கலாம். அப்படியிருக்க ஒருதடவை செலவுகாலத்தில் அச்சிறுவனுடைய சகோதரர் அவ்வூர்க்கு வந்திருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவர் அச்சிறுவனைச் சீராட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது அப்பாலகன், இவ்வுலகத்தில் யாவரையும் புருஷர்களாக வாவது அல்லது பெண்களாகவேயாவது சுவாமி ஏன் சிருஷ்டிக்கவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தால் எங்கும் சச்சரவுக்கே இடமிரா தே என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் உரைத்த மறுமொழி வெகு யுக்தியாயும் சமத்காரமாயும் இருந்தது. அதாவது: அவர் செடிகளின் பல பகுதிகளையும் அச்சிறுவனுக்குக் காட்டி, வெவ்வேறுவிதமான இரண்டு மலர்களையும் செடிகளையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து ஒட்டுவதனால் புதிதாய் வேறுமலர்களும் செடிகளும் உண்டாகின்ற விதத்தைத் தெளிவாக நிதரிசனப்படுத்திக்காட்டினார். இவ்விதமாக ப்ரொபெல் முதல்முதல் வெவ்வேறுவிதமான இரண்டு பொருள் ஒன்றாய்க் கூடுவதின் காரியத்தை அறிந்துகொண்டார். அவர் மன திற்கொண்டிருந்த முக்கியமான விஷயங்களுள் ஒன்றுக்கு இதுவே முதற்குறிப்பாயிற்று.

ப்ரொபெல் நான்கு வயதுவரையில் ஒரு தேவாலயத்தின் ஓரத்திலிருந்த ஒரு வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தத் தேவாலயத்தின் மறைவினால் சூரிய வெளிச்சமேயில்லாமல் அவ்விட வெகு இருட்டாயிருந்தது. வீட்டுக்கு வெளியேபோய் விளையாடுவதற்காக அச்சிறுவனுக்குச் சற்றும் சாத்தியப்படவில்லை. ஏனெனில், மாற்றாந்தாய் அப்பாலகனைத் தான் எங்கும் எடுத்துக்கொண்டுபோக விருப்பமில்லாமல்; அவரை முற்றும் ஒரு வேலைக்காரியின் வசத்தில் ஒப்புவித்திருந்தாள். அந்த வேலைக்காரிக்கு வேலை மிகவும் அதிகமாயிருந்ததனால், அவளுக்கு அவனை வெளியே எடுத்துக் கொண்டுபோக அவகாசப்படவில்லை. அப்போது அந்த ஆலயத்தில் சில வேலைக்காரர்கள் பழுதுபார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அண்டையில் ஒருவருமில்லாமல் தனியே உட்காந்திருந்த சிறுவனை ப்ரொபெல் சாளரத்தின் வழியாய் அவர்களை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் அப்படி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது மாத்திரமே திருப்திகரமாகாமல் அவர் தாமும் அவர்கள் செய்வது போல்வே செய்யத்துவக்கி அவ்விதமாகக் கட்டடமும் கட்டமுயன்றார். ஆயின் எந்தக் கருவிகளைக்கொண்டு அவர் கட்டடம் கட்டுவார்?

நாற்காலி மேஜைமுதலிய மாச்சாமான் தவிர மற்றொன்றும் அந்த அறையிலில்லை. முதலில் அந்த நாற்காலிகளையும் மனைகளையும் ஒன்றின்மேலொன்றாய் அடுக்கிக் கட்ட முயன்றார். அவை அதிக கனமாயிருந்தமைபற்றி அவற்றைத் தூக்கச் சாத்தியப்படாமற்போகவே அவர் அதை விட்டுவிடும்படி நேரிட்டது. ஆயினும் இப்படி இளமையில் சிற்பிகளுடைய செய்கையை அநுசரிக்க அபிலாஷை கொண்டதையும், அதைச் செய்து முடிக்கமாட்டாமல் தவறிப்போனதையும் அவர் ஒருபோதும் மறக்கவேயில்லை. பிற்காலத்தில் அவர், கட்டடம் கட்டி விளையாடுவதற்கு வேண்டியவைகளைச் சிறுவர்கட்குத் தேடிக்கொடுக்கவேண்டிவது அவசியமென வற்புறுத்தினார்.

இவ்விதமாகப் பத்து வயதுவரையில் ப்ரொபெல் ஆதரிப்பவர் ஒருவருமின்றி வருந்திக்கொண்டு ஒண்டியாக வசித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆயினும் அவர்க்கு நேர்ந்த இவ்விதமான கஷ்டங்களெல்லாம் பிறருக்கு நன்மை உண்டாவதற்கு ஏதுவாயின. அவர் இவ்விதமான துன்பங்களைத் தான் அனுபவியாதிருப்பாராயின், சிறுவர்கட்கு அவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கவேண்டிவது அவசியமென்பது அவர்க்கு ஒருபோதும் தெரியவரமாட்டாதல்லவா?

ப்ரொபெலுக்குப் பத்துவயதில் அவருடைய மாமன் அவரிடத்தில் அதிக இரக்கங்கொண்டு அவரை அபிமானிக்கலானார். அதுவரையில் அம்மாமனுக்கிருந்த ஒரு மகனும் இறந்துபோகவே, இந்த உடன்பிறந்தாளுடைய மகனிடத்தில் அவர்க்குத் தன் சொந்த மகன் போலவே அதிக அன்பு உண்டாயிற்று. ப்ரொபெல் அந்த மாமன் வீட்டிலே ஐந்துவருஷகாலம், தந்தைவீட்டைப்போல அலக்ஷியமும் அநாதரவுமாயிராமல், அதிக அபிமானமும் பிரீதியுமாகப் போஷிக்கப்பட்டு வெகு சுகமாக வசித்துக்கொண்டிருந்தார். தந்தைவீட்டில் ஒண்டியாய்க் கிடந்ததுபோல் இராமல் அவ்விடத்துப் பிரதான பாடசாலையில் போய்ச் சேர்ந்து தமக்குச் சரிவயதான சிறுவர்களோடு கூடிக்களிக்கலானார். அவர் தம்முடைய சொந்த அனுபவத்தாலேயே சிறுவர்களுக்குக் கூட்டாளிகளோடு கூடியிருப்பது அவசியமென்பதை அறிந்துகொண்டார். கூட்டாளிகள் இல்லாத குறைவினால் உண்டாகும் துன்பத்தை அவர் ஒருபோதும் அனுபவியாதிருப்பாராயின், அது அவ்வளவு அவசியமானதென்பதை அநேகமாய்த் தெரிந்துகொண்டிருக்கவேமாட்டார்.

இக்காலத்தில் ப்ரொபெல் செடிகளையும் ஜந்துக்களையும் நுட்பமாய்ப் பார்க்கத்துவக்கினார். சிருஷ்டிப்பொருள்களைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் அவர்க்கு ஒருபோதும் அலுப்பு உண்டானதில்லை. பறவைகள், பூச்சிகள், மலர்கள், மிருகங்கள், கற்கள் முதலியவெல்லாம் அவர்க்கு அதிக வினோதமுண்டாக்கின. அவ்வண்ணமே அவர் பிற்காலத்திலும் எல்லாக் குழந்தைகளும் செடிகளையும் ஜந

துக்களையும் பார்த்துவரும்படி செய்வது அவசியமென உறுதியாய் அறிந்துகொண்டார்.

ப்ரொபெல் படிக்கப் பாடசாலைக்குப் போனாராயினும், அங்கு செய்விக்கின்ற கல்விப்பயிற்சி அவர்க்கு இனிப்பாயும் இல்லை; திருப் திகரமாயும் இல்லை. தான் பாடசாலையில் படிக்கின்ற விஷயம் தன் வாழ்நாளுக்காயினும் இவ்வுலகத்திற்கேயாயினும் உபயோகப்படத் தக்கதன்றென அவர்க்குத் தோன்றியது. அவர் இவ்வுலகத்தினிடத்திலேயே அதிக அவாக்கொண்டு அதைப்பற்றி அறியவேண்டுமென்கிற ஆவலே அதிகரித்தவராய் இருந்ததுபற்றி, அதை அறிவதற்குச் சிறிது இலக்கணமும் கணிதமும் அவர்க்குச் சற்றும் உதவியாகவில்லை; பூகோளசாஸ்திரங்கூட அவர்க்குப் பயன்படவில்லை; அவையெல்லாம் அவர்க்கு யாதொரு பொருளுமில்லாத சொற்களாகவும் பெயர்களாகவுமே தோன்றின. அது அஸ்திவாரமின்றி ஆகாயத்திற்கட்டிய கோட்டைபோன்றதென அவரே மொழிந்தார். ப்ரொபெலுக்கு யுக்தாயுக்த விஷயங்களில் விவேகம் மிகவும் அதிகம்; கடமையில் கருத்தும் விசேஷம். எது நியாயமோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்பது அவருடைய மனோரதமேயன்றித் தமக்கு இஷ்டமாயிருப்பதையே செய்யவேண்டுமென்பதன்று. ப்ரொபெல் தாம் படித்துவந்த பள்ளிக்கூடத்தை விட்டவுடனே சகலகலாசாலையில் பிசுவேசிக்கவேண்டுமென்று அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தார்; ஆனால் அவருடைய மாற்றாந்தாய் அவரை அவ்விடத்துக்கு அனுப்பாதிருக்கும்படி அவர் தந்தைக்குத் துர்ப்போதனைசெய்தாள். இதைவிடக் கொடுமை வேறென்னவேண்டும்! ஏனெனில் உண்மையான ஞானம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றே ப்ரொபெலுக்கு ஆவல் மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. அவருடைய சகோதரர்களையும் மாற்றாந்தாயின் மகனையுங்கூடச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பினார்கள். அவர்களோடுகூடத் தாம் போகக்கூடாமற்போகவே ப்ரொபெல் வேளாளத் தொழிலிலாவது பயிலத் தமக்கு உத்தரவுகொடுக்கும்படித் தந்தையை அநுமதிக்கேட்டார். அவர்க்குத் தேசத்தினிடத்திலும், ஜந்துக்கள் செடிகொடிகள் முதலிய சிர்ஷ்டிப்பொருள்களிடத்திலும் அபிலாஷை அதிகம்; அவற்றிலேயே தம்முடைய காலத்தைப் போக்க விருப்பமுள்ளவராய் இருந்தார். வேளாளத்தொழிலில் பயில்வதற்குத் தந்தை சம்மதிக்கவே, ப்ரொபெல் ஒரு வனபரிபாலகனிடத்தில் தொழில் பயில்பவனாய் அமர்ந்து மூன்றுவருஷகாலம் அதேவேலையிலிருந்தார். ஆனால் அந்த வனபரிபாலகன் அவரை உபேக்ஷசெய்து அவர்க்கு ஒன்றும் பயிற்றுவிக்காமலேயிருந்தான்; ஆயினும் ப்ரொபெல் பிறருடைய உதவியில்லாமல் தாம் தனியாகவே வேலைசெய்யும் இயற்கையுடையவராய் இருந்ததனால், அக்காலங்களில் தமது கையிலிருந்த புத்தகங்களை அதிக ஊக்கமாய்ப் படித்துவந்தார். வேளாளனாக விரும்புகிறவன் நாட்டுவாழ்க்

கைக்குவேண்டிய எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமெனக்கருதிப் புத்தகங்களைப் பார்த்துப் படித்து, பிரகிருதிப்பொருள்களின் சரித்திரமும், பீஜகணிதமும், க்ஷேத்திரகணிதமும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டார். யஜமானன் ஒன்றும் பழக்கிவைக்கவில்லையாதலால் வேளாண்மைசெய்யக் கைப்பழக்கமாத் திரம் அவர்க்குச் சிறிதும் உண்டாகவில்லை.

மூன்றாவது வருஷம் முடிக்கிற சமயத்தில் அந்த யஜமானன் தான் அதுவரை அவர் விஷயத்தில் செய்துவந்த உபேக்ஷை வெளிவராதிருக்கவேண்டுமென்று, ப்ரொபெலைப்பற்றி அவர் தகப்பனுர்க்குத் தப்பான அபிப்பிராயங்களை எழுதியனுப்பினான். அதுகண்டு அவருடைய மாற்றாந்தாய், இனி நாம் நம் இஷ்டப்படி நடத்தலாமென்றும், ப்ரொபெல் வீட்டிலேயேதான் அற்பவேலைக்காரனாக விழுந்துகிடக்கவேண்டுமென்றும் எண்ணி அகமகிழ்ந்தாள்; ஆயினும் தாம் வேலைபயிலும் காலம் கழிந்தவுடனே ப்ரொபெல் தம் யஜமானனை நிர்ப்பந்தித்துச் சரியான யோக்கியதாபத்திரம் பெற்றுக்கொண்டதனால் அவருடைய தந்தையும் அவரும் ஒத்திருக்கும்படியாயிற்று. பின்பு ப்ரொபெல் தம்மை வித்தியாசாலைக்கு அனுப்பும்படி உத்தரவுகேட்க, அதற்கு அவர்கள் அப்போதும் உடன்படவில்லை; ஆயினும் ப்ரொபெல் சும்மாவிராமல் தம்முடைய சகோதரர் ஒருவரைக் காணப்போக, அந்தச் சகோதரர் தம் தாயாருடைய சொற்ப ஆஸ்திக்கு விசாரணைத் தலைவராயிருந்தவரோடு ஏதோ ஒரு ஏற்பாடுசெய்து வித்தியாசாலையில் இரண்டுவருஷகாலம் வாசிப்பதற்குப் போதுமான பணம் சேர்த்துக்கொடுத்தார். ஆயினும் அவருடைய துரதிர்ஷ்டத்தால் அந்தச் சொற்பப்பொருள் சீக்கிரமே செலவழிந்துபோக, அவர் சிறிதும் யோசனையில்லாத சாதாரணமான பிள்ளைகளைப்போலவே கடன்பட்டு, அதற்காக வித்தியாசாலைச் சிறையில் தள்ளப்பட்டு அங்கே இரண்டுமாதகாலம் இருந்தார். அப்படிச் சிறையிலிருக்கையிலும் அவர் காலத்தை வீண்போக்கவில்லை; மிகவருந்தி லத்தின் பாஷை கற்றதுமன்றியில் அங்கே எந்தெந்தப் புத்தகம் அகப்படுமோ அதையெல்லாம் வாங்கிப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்பு அவருடைய தகப்பனுருக்குத் தேகம் சவுக்கியமில்லாமற்போகவே அவர்க்குத் துணையாகத் தன்கிராமத்துக்குப் போம்படி நேரிட்டு, தந்தை இறக்குமளவும் அவர் அவ்விடத்திலேயே இருந்தார். அக்காலத்தில் தந்தையும் மகனும் ஒருவர்க்கொருவர் இருக்கும் ஆந்தரமான அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டிருக்கலாம். தந்தை இறந்தபிறகு ஒருநாள் ப்ரொபெல் “இப்பொழுது நம்முடைய தந்தை நம்மிடத்தில் உள்ள நேசித்தவனென்று திருப்தியாயிருப்பாரா” என்று சொன்னார். இப்பொழுது ப்ரொபெலுக்கு இருபது வயது. இனி அவர் இஷ்டப்படி நடக்கலாம்; எதற்கும் சுவதந்திரந்தான். அப்போது

அவர்க்குச் சாதாரணமான ஒரு ஊர்நிலத்திற்கு விசாரணைத்தலைவராக ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதில் ஒழிவுவேளைகளிலெல்லாம் வித்தியாப்பியாசம் செய்வதும், தமக்குக் கிடைத்தவரையில் பிரகிருதிப் பொருள்களின் சரித்திரம் முதலிய உபயோகமான புத்தகங்களைப் படிப்பதுமாயிருந்தார். அப்படி வேலைசெய்துவருகையில், நிலங்களை விசாரணைசெய்கிறவனுக்குக் கட்டடம் கட்டுகிற வேலையும் சிற்பமும் சிறிது தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று அவர்க்குத் தெரியவரவே, சிற்பசாஸ்திரம் அப்பியாசிக்கும்படி பிராங்கு போர்ட்டிக்குச் சென்றார். இந்தப் பிரயாணமே ப்ரொபெலுடைய வாழ்க்கை மாறுபடுவதற்கு இடமாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் போதனாப்பியாச பாடசாலையின் விசாரணைத்தலைவரோடு அவர்க்குப் பழக்கம் உண்டாக, அந்த விசாரணைத்தலைவர் இவரைப் பார்த்து, உபாத்தியாய உத்தியோகத்திற்கு இவர் மிகவும் ஏற்றவரென்றறிந்து, சிற்பசாஸ்திரம் படிப்பதைவிட்டு உபாத்தியாய உத்தியோகம்பெற உமக்கு விருப்பமானால், முதலிலேயே நான் உமக்கு இந்தப் பாடசாலையில் உதவி உபாத்தியாயவேலை கொடுக்கிறேன் என்றார். இந்த வேலைப்ரொபெல் சற்றும் எதிர்பாராத வேலையே. ஆயினும் அவர் அதையும் அங்கீகரிப்பதில் மறுத்தே இருப்பார்; முதலில் அவர் வேளாளனாய் அமர்ந்ததுமுதல் பல அதிகாரிகளிடத்தினின்றும் பெற்ற யோக்கியதாபத்திரிகைகள் யாவும் அத்தருணத்தில் காணாமற்போகவே, அவர் அந்தப் பாடசாலை விசாரணைத்தலைவருடைய வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு உபாத்தியாயரானார்.

அந்த உபாத்தியாய உத்தியோகம் பெற்றவுடனே தமக்கு ஏற்ற சரியான உத்தியோகம் இதுவேயென அவர்க்குத் தோன்றியது. “முப்பது பிள்ளைகளுள்ள ஒரு வகுப்பின்முன்னே நான் முதலில் போய் நின்றபோது, பறவைகளுக்கு ஆகாயம்போலவும், மீன்களுக்கு நீர்போலவும், எனக்குத் தக்க வசதியில்போய்ச் சேர்ந்தது போல் எனக்கு அதிக சவுக்கியமும் சந்தோஷமும் உண்டாயிற்று” என்று அவர் தாமே சொல்லுகிறார். “நான் நெடுநாளாய் உபாத்தியாயனாயிருந்ததுபோலவும், அந்த வேலைக்காகவே நான் பிறந்திருப்பதுபோலவும் எனக்கு உடனே தோன்றியது” என அவர் தம் சகோதரருக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

வேலைகளின் துட்பத்தைத் தாம் செம்மையாய்த் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதபடி தமக்கு ஒரு வியாபாரமும் அவ்வளவு வருத்தமானதல்ல, எந்தப் படிப்பும் தமக்கு அவ்வளவு கடினமானதல்ல வென்று முன் ப்ரொபெல் வேளாளத்தொழில் செய்துவந்தகாலத்தில் எண்ணியிருந்தபடியே, இப்போது பிரவேசித்த வேலை தமக்கு மிகவும் ஏற்றதாயிருக்கிறதென்று கண்டார். தமக்கு முக்கியமான கடமைகளை நிறைவேற்றக்கூடாதபடி அத்தனை வருத்தமான வேலை ஒன்றுமில்லையென்று அவர்க்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. பாடசாலை

யில் முதலில் நேர்ந்த விடுமுறைகாலத்தில் அவர் ஸ்விட்ஜர்லாந்தினிருந்த பெஸ்தலோகி என்னும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற கல்விப்பயிற்சி செய்விப்பவரிடத்தினின்றும் தம்மால் கூடியதையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவ்விடத்திற்குச் சென்றார். மறுபடி அவர்திரும்பிவந்து தம் வேலையில் புகுந்தபின்பு பார்க்கையில் அவருடைய அபிவிருத்தி மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. மற்ற உபாத்தியாயர்களும், பிள்ளைகளுடைய பெற்றோர்களும், பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷிப்பவர்களுமாகிய யாவரும் இவருடைய வகுப்பைப் பார்த்து, இது எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் நிதர்சனமான பாடசாலைக்கு நிதர்சனமான வகுப்பாயிருக்கிறதென்று சொல்லிக் கொண்டாடினார்கள். ஆயினும் ப்ரொபெல்மாத்திரம் தாம் எல்லா விஷயங்களுடைய இன்னும் பூர்த்தியாய்த் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்றே எண்ணியிருந்தார். இன்னும் கற்கவேண்டுமென்றே அவர்க்கு அதிக ஆவல் உண்டாயிற்று. அதிலும் முக்கியமாய்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பதற்குப் பின்னும் நல்ல முறைகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கே அதிக அவாக்கொண்டு, அதற்காக அவர் அந்தப் போதனாப்பியாச பாடசாலையை விட்டுவிட்டுத் தனியே படிப்பதற்கே தன் காலத்தையெல்லாம் விரியோகப்படுத்தலானார்.

இது நடந்த சிலநாள்க்கெல்லாம் சிறிதுகாலமாய் அவரை அறிந்து அவர் வித்தை கற்பிப்பதில் மிகவும் வல்லவரென்று தெரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு பெருமாட்டி தன் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விகற்பிக்கும்படி அவரை வேண்டிக்கொண்டாள். அப்பிள்ளைகளுக்கு ஆதியில் செம்மையான சினைகளில்லாமற்போனதனால், அவர்கள் மிகவும் அடங்காதவர்களாய்ப் போனதுகண்டு அவர்களைப்பற்றித் தாய் மிகவும் விசாரப்படும்படியாயிற்று. அவள் வேண்டிக்கொண்டபடியே ப்ரொபெல் அங்கீகரித்து, அப்பிள்ளைகளை முற்றும் தம் அதீனத்திலேயே விட்டுவிடுவார்களானால், அதிக சீக்கிரத்தில் அவர்களுடைய கெட்ட வழக்கங்களை வேர்ப்பிடுங்கலாகப் பிடுங்கிவிடலாம் என்றெண்ணி, அவர்கள் கெட்டபிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கெட்டுப்போகப்போகிறார்களே என்கிற பயம் சிறிதும் இல்லாமல் அப்பிள்ளைகள் சுகமாய்ச் சஞ்சரிக்கவும் சேடிகளையும் ஜந்துக்களையும் பார்த்துப் பழகவும் ஏற்றதான ஒரு நாட்டுப்புறத்துக்கு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோக அனுமதி பெற்றுக்கொண்டார். ஆயினும் சிலகாலத்துக்குப்பிறகு, அந்தப் பிள்ளைகளை இப்படி ஜனங்களுடைய சகவாஸமேயில்லாமல் தனியே வைத்துக்கொண்டிருப்பது நல்லதல்லவென்றறிந்து ப்ரொபெல், அவர்களை ஸ்விட்ஜர்லாந்திலே பெஸ்தலோகியின் பாடசாலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போக அனுமதி பெற்றுக்கொண்டார். அங்கே அவர் அந்தப் பிள்ளைகளோடு தாமும் விசேஷமாய்க் கற்றுக்கொண்டு மூன்றுவருஷ காலம் இருந்தார். அவ்வளவு ஞானம் சம்பாதித்தும் அதிலும்

திருப்தி பிறக்காமல் அவர் கொஞ்சம் கையில் பொருள் சேர்த்துக் கொண்டு உபாத்தியாயராயிருந்த வேலையை விட்டுவிட்டு மறுபடியும் காடிஞ்சன் சர்வகலாசாலையில் படிக்கப்புகுந்தார். அங்கிருக்கும்போது அவர் தாதுப்பொருள்களைப்பற்றிப் படித்து, அதில் மிக்க வல்லவரானார். அந்த வித்தியாசாலையை விட்டவுடனே அவர், பர்லின் நகரத்திலிருந்த ஒரு பிரசித்தரான உபாத்தியாயரிடத்தினின்றும் தாதுப்பொருள்களைப்பற்றிய சாஸ்திரம் படிக்கலாமென்று அப்பட்டணத்தில் ஒரு பாடசாலையில் உபாத்தியாயராய் அமர்ந்தார்.

ப்ரொபெல் பர்லின் நகரத்திலிருந்தபோது அவருடைய சுதேசத்தில் சண்டை உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் ஜர்மனிதேசம் சுதந்திரதேசமாயிராததுபற்றி அதற்காகவே அந்தச் சண்டை ஆரம்பமாயிற்று. அதுதெரிந்து ப்ரொபெல் தமது தேசத்துக்குச் சகாயம் செய்யவேண்டிவது தம்முடைய கடமையென்றெண்ணி, தாம் கைக் கொண்டிருந்த உபாத்தியாயத் தொழிலை விட்டுவிட்டு, தம்மைத் தாம் காத்துக்கொள்ளமாட்டாத சிறுவர்களுக்காகத் தாம் சண்டை செய்யப் போர்க்களத்திற்குப் போனார். அங்கிருந்த போர்வீரர்களுள் பர்லின் நகரத்து வித்தியார்த்திகள் இரண்டுபேர் இருந்தனர். அவர்கள் ப்ரொபெலைப்பார்க்கிலும் மிக்க இளையவர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் ப்ரொபெலினுடைய நற்குணங்களாலும் சமத்காரமான சம்பாஷணையினாலும் அவரை அதிகமாக நேசிக்கலானார்கள். அப்போது அம்முவருக்கும் ஆந்தரமான நேசமுண்டாகி அது அவர்களுடைய ஆயுளளவும் நீடித்திருந்தது.

வெயிலெரிக்கும்போது பட்டாளம் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகிற தருணங்களில், படையாட்களுள் அநேகர் தம்முடைய மூட்டை இலேசாய் இருக்கும்படி அதிலுள்ள சாமான் களைக் கூடியவரை எறிந்துவிட முயன்றிருக்கையில், ப்ரொபெல் பலவிதமான இலைகள், பாசிகள், கற்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் சேர்த்துத் தன்னால் சுமக்கக்கூடாதபடி தன் மூட்டை அத்தனை பெரிய சுமையாகும்படி வைத்துக் கட்டிக்கொண்டார். வழியில் இராக்காலங்களில் தங்கியிருக்கும்போது ப்ரொபெல் இந்தப் பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்ட, அம்மூன்று நேசர்களும் அவற்றைப்பற்றியும், வித்தியாப்பியாசத்தைப்பற்றி ப்ரொபெலுக்கு உண்டாயிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைப்பற்றியும் நெடுநேரம் பேசி மகிழ்ந்திருப்பார்கள்.

அந்த யுத்தம் ஓய்ந்ததும் ப்ரொபெல் பர்லின் நகரத்துப் பல பொருட் காட்சிசாலையில் தாதுப்பொருள் சாஸ்திரம் படிக்கும்படிச் சென்றார். தாம் கைக்கொண்ட வித்தியாப்பியாசம் செய்விப்பதாகிய சிறந்த காரியத்திற்குத் தான் மிகவும் தகுந்தவனாகவேண்டுமென்பதே அவருடைய முக்கியமான கோரிக்கை. அந்தப் பல

பொருட் காட்சிசாலையில் அதிக வேதனங்கிடைக்கும் ஒரு உத்தியோகத்தைக் கொடுக்கவரும்போது அவர், தமக்கேற்ற சரியான உத்தியோகம் படிப்பிப்பதேயெனத் தெரிந்தவராகி அதை வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டார். இது நடந்த சிலநாளையில் ப்ரொபெலினுடைய சகோதரர் ஒருவர் தம்முடைய பிள்ளைகளை அநாதரவாக விட்டுவிட்டு இறந்துபோனார். அந்தப் பிள்ளைகளையெல்லாம் ப்ரொபெலே போஷிக்கும்படி நேரிடவே அவர் அந்தப் பிள்ளைகளோடு இன்னும் சில பிள்ளைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கும்படி தாமே சொந்தமாய் ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தினார். இப்பொழுது ப்ரொபெல் மிகவும் சுதந்திரராகி, நெடுநாளாகத் தாம் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களுக்கேற்றபடியே தம்முடைய பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கத்தொடங்கினார்.

ப்ரொபெல் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்திய கிலன் என்னும் இடம் மிகவும் சாதாரணமான ஒரு கிராமம். 1815-ம் வருஷத்தில் அது இவ்விந்தியாவிலுள்ள கிராமம்போல் அவ்வளவு சாதாரணமாயிருந்தது. அது ப்ரொபெலுக்குத் தம்மனோரதத்தை நிறைவேற்ற மிகவும் அனுகூலமாயிருந்தது. சாதாரணமான உணவும், ஆடம்பரமில்லாத நடையுடைகளும், பிரகிருதிப் பொருள்களின் மத்தியில் வாழ்வதுமே தம் மாணுக்கர்களுக்கு வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினது. அவ்விடத்தில் அவர் அப்பிள்ளைகளைப் புலங்களுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஜந்துக்கள், செடிகள், கற்கள், சூரிய சந்திர நகூத்திரங்கள் இவைகளைப்பற்றிக் கற்பித்தார். புத்தகப் படிப்பு அத்தனையாயில்லவேயில்லை; பூமியும் ஆகாயமுமே அவர்களுக்குப் புத்தகமாயிருந்தன. முன் யுத்தத்தில் ப்ரொபெலுக்குத் துணையாயிருந்த மிதந்தார்ப்பு என்பவரும் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அவருக்கு உதவிசெய்யச் சீக்கிரமே அவ்விடம்வந்து சேர்ந்தார். தான் நெடுநாளாய்க் கருத்திற்கொண்டிருந்த குருவாக வேண்டுமென்னும் அபேக்ஷையைக்கூட ஒழித்துவிட்டு இதில்வந்து சேர்ந்துகொள்ளும்படி, ப்ரொபெல் செய்துவந்த வியாபாரத்தில் அவருக்கு அவ்வளவு கவரவம் தோன்றியது. அதற்குப்பின்பு லாஞ்சிதால் என்னும் ப்ரொபெலுடைய மற்றொரு போர்த்துணைவர், தான் சகலகலாசாலையில் ஒரு பண்டிதராகவேண்டுமென்று விரும்பியிருந்த விருப்பத்தையும் விட்டுவிட்டு ப்ரொபெலுக்குத் துணைசெய்ய வந்துசேர்ந்தார். இம்முவருக்கும் இருந்த நேசம் மிகவும் உறுதிப்பாடுடையதாகி, பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் பயன்படுவதாயிற்று. அவர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் இருந்த மரியாதையையும் நேசத்தையும் நேராய்ப் பார்த்திருந்த அச்சிறுவர்களுக்கு நன்னெறிபயக்கச் சட்டங்களும் சிணைகளும் அநாவசியமாகிவிட்டன. அது அவர்களுக்குச் சிரிப்பும் களிப்புமாய் விளை

யாடத்தக்க வினோதமான வீடுபோலிருந்ததேயன்றி ஒரு பள்ளிக் கூடமாகத் தோன்றவேயில்லை.

பின்பு ப்ரொபெல் ஒரு பெருமாட்டியை மணம்புரிந்தார். அந்தப் பெருமாட்டியும் ப்ரொபெலுடைய நோக்கங்களைப் பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்தாள். ப்ரொபெலுடைய சிநேகிதர்கள் இருவரும் இரண்டு பெண்களைக் கலியாணம்செய்துகொண்டு இல்லறம் பூண்டார்கள். அவர்களுடைய பள்ளிக்கூடம் வித்தியாப்பியா சத்துக்கு ஏற்றவிடமாகி மிகவும் பெருமைபெற்றது; ஆயினும், பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷைக்காகவும், வாழ்நாளுக்குவேண்டிய விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவும் பயிற்றுவிக்கும்படி இன்றியமை யாததாகவந்து நேரவே, தாம் மனதிற் கருதிக்கொண்டிருந்தவளவு பிள்ளைகளுக்குப் புத்திப்பயிற்சிசெய்விக்கக் கூடாமற்போனது பற்றி, அதிலும் அவ்வளவாக ப்ரொபெலுக்குத் திருப்தி உண்டாக வில்லை.

பிறகு அவர் தம் கருத்துக்கு ஒத்தவர்களாய்ச் சில நேசர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரான்க்போர்ட்டிக்குச் சென்றார். போனவிடத்தில், தாம் உட்கொண்ட கருத்துக்கு ஜர்மனியைப் பார்க்கிலும் ஸ்விட்ஜர்லாந்தே மிகவும் ஏற்றவிடமென அவர்க்கு நன்றாய்த் தெரியவந்தது. அப்போது ஜர்மனியைப்பார்க்கிலும் ஸ்விட்ஜர்லாந்தில் குடிகளுக்கு சுவாதந்திரியம் அதிகமாயிருந்ததனால், அத்தேசத்தார் விருத்தியடைய விசேஷமாக விருப்பங்கொண்டிருந்தனர். ப்ரொபெல் ஸ்விட்ஜர்லாந்துக்குச் சென்று அங்கே வில்லிஸ்லன் நகரத்தில் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்தினார். மிதந்தார்ப்பு அதன் நிர்வாகத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டு பெண்சாதி பிள்ளைகளையெல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து அங்கேயே தனித்திருந்தார். ஆயினும் அந்தப் பாடசாலை முடிவுபெறுகிறவரை அவர் அங்கிருக்க வில்லை; நான்குவருஷந்தான் இருந்தார். ஸ்விட்ஜர்லாந்திலே ப்ரொபெல் உபாத்தியாயர்களைப் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினார். அங்குள்ள உபாத்தியாயர்களை நன்றாகப் பயிற்சிசெய்துவிட்டால், பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவிக்க அது மிகவும் ஏற்றதாயிருக்கும்; பரீக்ஷைகளுக்கும் உலகவியாபாரங்களுக்கும் தகுந்தவர்களாகப் பிள்ளைகளைப் பயிற்றும்படி நேர்ந்தாலும் நிமித்தமில்லையென்பது அவர்கொண்ட கொள்கை. அவ்வண்ணமே அறுபது உபாத்தியாயர்வரையில் நன்றாகப் பழக்கினார். ஆயினும் அத்தேசத்தில் அவருடைய மனையாட்டிக்குத் தேகத்தில் அசவுக்கியமுண்டாகவே அவர் அவ்விடம்விட்டுத் திரும்பி ஜர்மனிதேசம் வந்துசேர்ந்தார். மனையாட்டி இறந்துபோய் மிக்க மனத்துயரமுண்டான காலத்தும் அவர் தம் ஊக்கத்தைக் கைவிடாமல் உழைத்தார். முதலில் சிறிது மனங்கலங்கினவராகக் காணப்பட்டாராயினும், சீக்கிரமே அதை ஒழித்து விட்டுத் தைரியமாகவே பாடுபடத்துவக்கினார்.

பின்பு ப்ரொபெல் சிறிதுகாலம் சிறு பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பதி லேயே மேன்மேலும் அதிக ஊக்கங்கொண்டிருந்தார். ஆயினும் அவர் உபாத்தியாயராயிருந்தகாலம்முழுதும், பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷைகளுக்கும் உலகவியாபாரங்களுக்கும் யோக்கியர்களாக்ருவதும், புத்திப்பயிற்சி செய்வித்து விருத்திபண்ணுவதுமாகிய இரண்டு வியாபாரங்களையும் ஏககாலத்தில் செய்விக்கக் கூடாமையைப்பற்றி அவர்க்கு அதிக சங்கடம் நேர்ந்துகொண்டிருந்தது. நன்றாய்ப் பழகின உபாத்தியாயர்களிருந்தால் அதைச் சாதிக்கக்கூடுமென்று அவர் நினைத்திருந்தார்; முயன்று பார்க்கும்போது அது பின்னும் அதிக வருத்தமெனத் தெரியவந்தது. புத்தி சற்றும் மலராதவர்களாயும், கெட்டவழியிற்பயின்ற புத்தியுடையவர்களாயுமே பல பிள்ளைகள் அவருடைய பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் பார்க்கவும், கேட்கவும், கருவிகளைக் கையாடவுங்கூடப் பயின்றவர்களல்ல. அப்படிப்பட்ட சிறுவர்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்விக்க மனஞ்செலுத்தி ப்ரொபெல் அதைப்பற்றி ஆலோசித்து, சிறுவர் சிங்காரத்தோட்டமெனப் பெயரிட்டுப் பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினார். தம் மனையாட்டி இறந்த ஒரு வருஷத்திற்கெல்லாம் அவர் தாம் பிறந்த ஊருக்குச்சென்று அங்கே தான் முதல்முதல் சிறுவர் சிங்காரத்தோட்டமொன்று ஸ்தாபித்தார். அதை ஸ்தாபித்தபோது அதற்காகச் சிறந்த பண்டிகைகொண்டு கொண்டாடப்பட்டது. அதைக் கண்டுகளிக்க அண்டை அயல்களிலுள்ள ஊரார் அனைவரும் வந்தார்கள். முக்கியமாய் அந்தச் சிறுவர் சிங்காரத்தோட்டத்திலுள்ள விசேஷமென்னவெனில், அதில் ஸ்திரீகளே படிப்பிக்கவேண்டுமென்பதே. பிள்ளைகளைப் பத்திரமாய்க் காத்து அவர்களுக்குக் கல்விப்பயிற்றுவிப்பதற்காகவே இவ்வுலகில் ஸ்திரீகள் முக்கியமாய் வந்துபிறந்தது என்கிற விஷயத்தை அவர் வெகு வருத்தப்பட்டு ஸ்திரீகள் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளும்படிசெய்தார். முக்கியமாய்ச் சிறுபிள்ளைகளைப் பயிற்றுகிற வேலைக்குத் தங்களைத் தக்கவர்களாக்கிக்கொள்ளும்படி ஸ்திரீகளைத் தூண்ட அவர் மிகவும் பிரயாசப்பட்டார். ஸ்திரீகளுடைய முக்கியமான வியாபாரம் அதுவேயென்பது அவருடைய அபிப்பிராயம். அநேகர் அவருடைய உட்கருத்துக்கு இசைந்தார்கள். கணவனிழந்தவர்களும், கலியாணமாகாதவர்களும், பிள்ளைபெண்பெற்றவர்களும், பரோபகாரசின்தையுள்ள பின்னும் பலருமாய் அநேகம் ஸ்திரீகள் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிப்பதாக வந்தார்கள். ஊர்ப் பிள்ளைகளெல்லாம் அவர்களுடைய வித்தியார்த்திகளானார்கள். இவ்வண்ணமாகக் கடைசியில் சிறுவர்களாலும் பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவிக்கப் பழகுகின்றவர்களாலும் சூழப்பட்டவராகி ப்ரொபெல் தாம் கைக்கொண்ட வினையாட்டுகள், பாட்டுகள், தேகப் பயிற்சி, உத்தியோகங்கள் இவைகளுக்குரிய ஏற்பாட்டை நிறை

வேற்றினார். வெகு சந்தோஷமாய்க் களித்துக் கற்கின்ற சிறுவர் களுடைய மத்தியில் பெரிய மனிதனான ப்ரொபெல் ஒரு நாயக மணிபோல நின்றார். அவரிடத்தில் கற்கவந்த பெண்பிள்ளைக ளுள் ஒருத்தி சிறுபிராயம் முதற்கொண்டு கீலன்கிராமத்துக்கு வந்துகொண்டிருப்பது வழக்கம். அவள் ப்ரொபெலினுடைய பெண்சாதிக்கு எல்லாக் காரியங்களிலும் உதவிசெய்துவந்தவள். பிறகு ப்ரொபெல் அந்தப் பெண்மணியையே மறுவிவாகம் செய்து கொண்டார். அதன்பின்பு எல்லாம் அவர்க்குப் பெருமையாக வே முடிவதாகத் தோன்றியது. ஆயினும் அவருடைய மனோரத் தைக் கெடுக்க அப்போதும் கெடுதியொன்று காத்திருந்தது. அக் காலத்தில் ஜர்மனிதேசம் குடிகளுக்கு மிக்க நிர்ப்பந்தமான தேச மாயிருந்ததென்று முன் சொன்னோமல்லவா? குடிகளுக்கு நிர்ப் பந்தம் அதிகமானால் அதிர்ப்தி அதிகமாகும். அதிர்ப்தி அதிக மானால், குடிகளால் கெடுதி நேருமெனப் பயந்து துரைத்தனத்தார் அவர்களுக்கு சுதந்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணமே உண்டாகக்கூடாதென்று, அதற்காகக் குடிகளுக்கு ஒன்றும் தெரிய வொட்டாமல் அவர்களை மூடர்களாகவே வைத்திருக்க விரும்பி னார்கள். ஜர்மானிய துரைத்தனத்தார் ப்ரொபெல் ஏற்படுத்திய கல்விப்பயிற்சி மாதிரியைப்பார்த்து, இவ்விதமாகக் கல்விப்பயிற்று வித்தால் குடிகளுக்குச் சுதந்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்னும் அபே க்ஷையுண்டாகி, துரைத்தனத்தாரை எதிர்த்துக் கலகமுண்டாக்க இடங்கொடுக்குமென்றுணர்ந்து, ஜர்மனிதேசத்தில் சிறுவர் சிங்காரத் தோட்டம் ஏற்படுத்தவேகூடாது என்று உத்தரவுசெய்தார்கள்.

இத்தனை வருஷகாலமாய் எவ்வளவோ ஆலோசனைகள்செய்து பாடுபட்டுவந்த ப்ரொபெலுக்குக் கடைசியில் இவ்வண்ணம் நேர்ந் தது பச்சைமரத்தில் ஒரு பேரிடிவிழுந்ததுபோலல்லவா? ஆனால் அவர் ஒன்றும் பேசாமல் முன்போலவே வியாபாரம் நடத்தமுயன் றார். ஆயினும் இதற்குப்பிறகு அவர் நெடுநாள் ஜீவித்திருக்கவில்லை. அவருடைய எழுபதாம் வருஷத்துப் பிறந்தநாள் பண்டிகை அவ னை நேசித்திருந்த அனைவராலும் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது. அவரும் அவர்களுடைய நேசத்திற்காக நன்றிபாராட்டி மிகப் பெருமையடைந்திருந்தது, இது நடந்த இரண்டுமாதத்தில் இறந்துபோனார்.

ப்ரொபெல் இறந்துபோனாராயினும் அவர் செய்துவைத்த வியா பாரங்களும் எழுதிய புத்தகங்களும் இறந்துபோகவில்லை. அவரு டைய மனையாட்டியும் நேசரான மிதந்தார்ப்பும் அவருடைய கொள்கையை விடாமற் கைக்கொண்டு அதன்படியே பிறர்க்குக் கல்வி கற்பித்துவந்தனர். அந்தக் கொள்கைகளைப்பற்றிப் பின் சஞ்சிகைகளில் வெளியிடுவோம்.

விளக்கேற்றுவதைப்பற்றிய விசாரம்.

ஒருநாள் மாலைவேளையில் மாணிக்கம் என்பவனுடைய தாய் ஏதோ ஒரு காரியமாய்ப் படுக்கையறைக்குப் போய்வருவதற்காக விளக்கேற்றவேண்டுமென்று பார்த்தாள். அவ்வீட்டில் சாதாரண மாய்ச் சமையலறையில் வேண்டும்போது விளக்குக் கொளுத்திக் கொள்ள ஒரு பலகையில் விளக்கேற்றும் வர்த்திகள் வைத்திருப்பது வழக்கம். அன்றையதினம் விளக்கேற்றிக்கொள்ள அவள் போய்ப் பார்த்தபோது அதில் ஒரு வர்த்திகூட இல்லை; யாவும் செலவாய்ப் போயிருந்தன. அவையெல்லாம் கடிதத்தால் செய்த வர்த்திகளே. விளக்கேற்ற உபயோகமாகுமென்று மாணிக்கமே மெல்லிய கடி தங்களைக்கொண்டு நீண்ட வர்த்திகளாகத் திரித்துவைத்திருந்தான். அவையாவும் செலவழிந்துபோயிருப்பதுகண்டு அவள் தானே ஒரு கடிதத்தைச் சுருட்டி அதில் விளக்குக் கொளுத்திக்கொண்டு போகலாமென்று பார்த்தாள்.

அந்த வர்த்தியை அவள் கொளுத்தப்பார்த்தபோது அதில் தீ பற்றியெரியவில்லை; ஆயினும் அவள் அதைவிடாமல் கொளுத்த முயன்றுகொண்டே இருக்கையில், அந்தக் கடிதம்மாத்திரம் கொஞ் சம் கொஞ்சமாய்க் கருகியெரிந்து அவள் பிடித்திருந்த விரலண்டை வந்துவிட்டது. அதுகண்டு அவள் விரல் சுடப்போகிறதேயென்று பயந்து சீக்கிரமே எழுந்து அந்த வர்த்தியை வெளியே எறிந்து விட்டாள்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்திருந்த மாணிக்கம் அவள் அந்த வர்த்தியை வெளியே எறிந்துவிட்டதுகண்டு, இந்த வர்த்தி பற்றி யெரியாமற்போனதற்குக் காரணம் என்னவென்றுகேட்டான். அப் போதுதான் வேலையை விட்டுவந்து நாற்காலிமேல் உட்காந்து இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்த தகப்பன் அந்த வர்த்தியில் ஒளிபற் றாமல் அவ்வண்ணமாவதுகண்டு, நீங்கள் அந்த வர்த்தியில் அதற் கேற்ற ஒருவகை மெழுக்குத்திராவகமாவது (Spirit of Turpentine) தடவியவைக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் வர்த்தியையாவது வெகு நீளமாக வைத்திருக்கவேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் இவ்வண் ணம் செய்தது சரியல்ல, தீ கையில் வந்து அடிக்குமே என்றான்.

மெழுக்குத்திராவகமா வேண்டுமெய்யா என்று மகன் கேட்க, தந்தை, ஆம், விசேஷமாக விளக்கேற்றவேண்டிய சத்திரங்கள், சபாமண்டபங்கள் முதலிய இடங்களில் அந்த மெழுக்குத்திரா வகம் மிக்க உபயோகமானது. அவ்விடங்களில் ஒரு சிறு பாத் திரத்திலே மெழுக்குத்திராவகம் வைத்திருப்பார்கள். அதை ஒரு

கம்பியால் எடுத்து வர்த்தி துனியில் தடவிப் பின்பு அதைக் கொளுத்தினால் அதில் விளக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் பற்றும் என்றான்.

அதுகேட்டு மகன், அதேனப்படி ஐயா, அதைத் தடவினால் விளக்கு சீக்கிரமாய்ப் பற்றுகிறதென்பதேன் என்று கேட்க, தந்தை, அந்த மெழுக்குத்திராவகம் சீக்கிரம் எரியத்தக்க பொருளாதலால் அப்படியாகின்றதென மறுமொழியுரைத்தான். அதைக்கேட்டு மாணிக்கம், ஆயின் நமது வீட்டுக்கும் நாம் கொஞ்சம் மெழுக்குத் திராவகம் வாங்கிவைத்துக்கொண்டால் நலமல்லவா என்று வினவ, தந்தை, வீடுகளுக்கு அது அத்தனையாய் உபயோகப்படுவதல்ல, வீடுகளில் ஏற்றுகிற விளக்குகள் மிகவும் கொஞ்சம், அதுவும் இங்கொன்று அங்கொன்றாய் இருக்கும். விளக்குகள் விசேஷமாய் ஏற்றவேண்டிய இடங்களில் மெழுக்குத்திராவகம் இருந்தால் எத்தனை விளக்கானாலும் வெகு சீக்கிரத்தில் ஏற்றிவிடலாம், அவகாசம் அதிகமாய்க் கூடிவரும். விசேஷமாய்த் தீபாலங்காரங்கள் செய்யும் இடங்களில் வர்த்திகளை அந்தத் திராவகத்தில் நனைத்துவிட்டால் வெகு சீக்கிரத்தில் அலங்காரம் செய்யக்கூடும் என்றான்.

திராவகம்தடவிய வர்த்திமாத்திரம் அதிக சீக்கிரத்தில் பற்றிக் கொள்வதற்குக் காரணம் என்னவென்று மகன் கேட்கத் தந்தை சொல்வதாவது:—பிரகிருதியில் எல்லாப் பொருள்களின் இயற்கையும் ஒரே தன்மையானதல்ல; சில பொருள்களில் கொஞ்சம் சூடேறுவதற்குள்ளேயே தீப்பற்றும்; சில பொருளில் நன்றாய்ச் சூடேறினால்தான் தீப்பற்றாது. எப்படியெனில், ஒரு குப்பல் கந்தகமும் ஒரு குப்பல் அரிதாகும் ஒரே தட்டில்வைத்து இரண்டுக்கும் ஒரே அளவாய்த் தீ படுப்படி எரிப்போமானால், கந்தகம் வெகு சீக்கிரத்தில் பற்றியெரியும், அரிதாகுள் பற்றியெரிய நேரஞ்செல்லும். இப்படியே ஒரு பாத்திரத்தில் எண்ணெயும் மற்றொரு பாத்திரத்தில் மெழுக்குத்திராவகமும் வைத்து இரண்டையும் ஒரே அளவாய் எரிப்போமானால், எண்ணெயைப் பார்க்கிலும் மெழுக்குத்திராவகம் அதிக சீக்கிரத்தில் பற்றிக்கொள்ளும். இவ்வண்ணம் எல்லாப் பொருள்களும் பற்றிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய சூட்டினளவு ஒரேவிதமாயிராமல் பலவிதமாகப் பேதப்பட்டிருக்கின்றது என்றான்.

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு அவனுடைய மகள் தானும் அதைக் கேட்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு அவர்களண்டை வந்து ஐயா, நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் விஷயத்தை நானும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாமோ? கேட்கக் கூடுமாயின் எனக்கும் அதை அறிவிக்கவேண்டுகிறேன் என்றாள்.

அதுகேட்டுத் தந்தை அப்படியே உனக்கும் மிசால்லுகிறேன் உட்கார் என்று அவளையும் தன்னண்டை உட்காருவித்துக்கொண்டு, அதுவரையில் தான் மகனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த விஷயத்

தை, அதாவது எல்லாப் பொருள்களும் தீப்பற்றியெரிவதற்கு வேண்டிய சூடு ஒரே அளவாயிராமல் பலவிதமாயிருக்கின்றதெனும் விஷயத்தை மகனுக்கும் தெரியச்சொல்லி, பின்னும் சொல்லுகிறான்.

ஒரு நீண்ட இருப்புத்தண்டவாளத்தில் வெவ்வேறு பொருள்களை வரிசையாக வைத்து அந்தத் தண்டவாளத்தை ஒரு முனை முதல் மற்றொரு முனைவரைக்கும் ஒரே அளவாகத் தீபோட்டு எரித்துப்பார்ப்போமானால், அப்போது எந்தெந்தப் பொருள் எவ்வளவு சூடுகொண்டு பற்றியெரிகின்றதோ அது தெளிவாகத் தெரிய வரும். கந்தகம், அரிபொடி, கரி, வெடியுப்பு, எண்ணெய், (எண்ணெய் வைக்கும் இடம்மாத்திரம் அந்தத் தண்டவாளத்தில் கொஞ்சம் குழிந்திருக்கவேண்டும்.) மெழுக்குத்திராவகம் முதலியவை களையெல்லாம் வரிசையாக அந்தத் தண்டவாளத்தில் வைப்போமானால், முதலில் கந்தகம் பற்றும், மற்றவையெல்லாம் வரிசைக்கிரமமாயே மெல்லமெல்லப் பற்றிக்கொண்டுவரும் என்றான்.

அதைக்கேட்டு மகன், இந்தப் பொருள்களெல்லாம் தங்க ளிடத்தில் இருந்தால் இவ்வண்ணமே பரீக்ஷிசெய்து பார்க்கலாமல்லவா? இதைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று எனக்கு அதிக அபேக்ஷையாயிருக்கிறது என்று சொல்ல, தந்தை, இதே விதமாய்ச் சரியாகப் பரீக்ஷிசெய்துபார்க்க நம்மால் முடியாது. முதலில் அதற்கேற்ற தண்டவாளம் நமக்குக் கிடைக்காது. தண்டவாளமும் கிடைத்து அதற்கு வேண்டிய மற்றப் பொருள்களும் கிடைத்தாலும், பிரகிருதிப்பொருள் பரீக்ஷிசாலையின்றி மற்ற விடத்தில் அதைச் செய்துமுடிக்கச் சாத்தியப்படாது. இதை மாத்திரம் சரியாகச் செய்துமுடிப்போமானால் இதைப்போல அவ்வளவு திருத்தமான பரிசோதனை மற்றொன்றும் இல்லை என்னலாம் என்று சொன்னான்.

ஆயின் இந்தப் பொருள்கள் தீப்பற்றியெரிவதற்கு வேண்டிய சூட்டினளவு ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் விசேஷமாக வித்தியாசப்படுமோ என்று மகன் கேட்க, தந்தை, ஆம், வெகு வித்தியாசப்படும், நீர் பொங்குவதற்கு வேண்டியவளவு சூடிருந்தால் கந்தகப் பொருளில் தீ பற்றிக்கொள்ளும், கட்டையில் பற்றுவதற்கு நன்றாய்ப் பழுக்கக் காயத்தக்கவளவு சூடுவேண்டும். இரும்புபற்றுவதற்கு வேண்டிய சூட்டினளவு மிகவும் அதிகம் என்று உரைத்தான்.

அதைக்கேட்டு மகன் ஆச்சரியத்தோடு, இரும்பா? இரும்பும் பற்றியெரியுமோ என்று வினவ, தகப்பன், ஆம், இரும்பையும் அதற்கு வேண்டுமளவு காய்ச்சுவோமானால் கட்டையைப்போலவே அதுவும் பற்றியெரியும் என்றுசொல்ல, இதை நான் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லையே என்று சொல்லி வியந்தான்.

அதன்மேல் தந்தை, அடுப்புத் தூண்டுகோல், இடுக்கி முதலிய

வற்றின் முனையில் தீப்பற்றாமலிருப்பதற்குக் காரணம் அந்த இருப்புக்கம்பிகளைக் கொளுத்தப் போனதுமான தீ அங்கிலையென்பதுதான். பெரிய இருப்புக்கம்பியை உலக்கூடத்தில் வைத்து நன்றாய்க் காய்ச்சினால் அதிலும் தீப்பற்றும். ஊசிமுனைபோன்ற மிகமெல்லிய இருப்புப்பொடிகளைக் கொளுத்தச் சாதாரணமான தீகூடப் போதுமானதுதான் என்றான்.

நாம் அப்படியே செய்துபார்க்கவேண்டும். இப்போது நம்மிடத்தில் கொஞ்சம் அரப்பொடியிருந்தால் அதை அடுப்பிலாவது விளக்கிலாவது போட்டுப் பார்க்கலாம். அப்போது அவை எரியுமல்லவா என்று மகன் கேட்க, தந்தை ஆம், அவை வெகு அழகாய் எரிந்து பிரகாசிக்கும் என்றான்.

அந்தப் பொடி நமக்கு எப்படி அகப்படுமெய்யா என்று மகன் வினவ, தந்தை, அதற்கென்ன குறைவு? கருமான் கடைக்குப் போனால் யதேஷ்டமாய் அகப்படுகிறது. இனி எப்பொழுதாவது நீ கருமராக் கடைவழியாகப் போவாயானால் கொஞ்சம் பொடி கேட்டு வாங்கிவா, பரிசோதனை செய்துபார்க்கலாம் என்று சொல்ல, மகன் அப்படியே ஆகட்டுமெய்யா என்றான்.

வர்த்தியில் கொஞ்சம் மெழுக்குத்திராவகம் இருந்தால் அது துரிதமாய்ப் பற்றுவதற்குக் காரணம் இப்போது தெளிவாய்த் தெரிந்ததல்லவா? என்று தந்தை கடைசியாய்க் கேட்க, மகன் நன்றாய்த் தெரிந்ததையா; மெழுக்குத்திராவகம் எரிவதற்குத் தீ அத்தனையாகத் தேவையில்லையாதலால் அது அதிக சீக்கிரமாய்ப் பற்றிக்கொள்ளுகிறது. அதிருந்தால் மற்ற வர்த்தியைப்போல நெடுநேரம் விளக்கண்டை பிடித்திருந்து கையைக் கொளுத்திக்கொள்ளவேண்டிவதில்லைதான் என்றான்.

வேண்டுமளவு காய்ச்சினால் எண்ணெய்கூடப் பற்றியெரியுமோ என்று மறுபடியும் மகள் வினவினாள். அதற்குத் தந்தை, ஆம், அப்படியே பற்றிக்கொள்ளுமென்று சொல்ல, மகள், விளக்குகளைக் கொளுத்தும்போது சிலவேளை சீக்கிரமே பற்றிக்கொள்கிறது, சிலவேளை தாமதப்படுகின்றதே அதேனப்படியென்று கேட்டாள்.

ஆம், அது வாஸ்தவமே. வர்த்தி நுனியில் தடிப்பாகக் கத்தரிக் கப்பட்டு அது நாட்டிய குழாய்க்குமேல் சிறிதளவே வெளிவந்திருக்குமானால் அது சீக்கிரத்தில் பற்றுவதில்லை, அப்படியிருக்கும் வர்த்தியைக் கொளுத்துவது வருத்தமே; ஏனெனில் அந்த வர்த்தியைத் தாங்கும் லோகமும் அதற்கு அடியிலுள்ள எண்ணெயும் அந்த வர்த்தியைக் குளிரப்பண்ணுகின்றது; அப்போது அதற்கு வேண்டுமளவு சூடு உண்டாக்கி அதைப் பற்றச்செய்வது கடினம். அந்தக் குழாய்க்கு வெளியே வர்த்தி வெகுநீளம் வந்திருக்குமாயின், அப்போது அது வர்த்தியை அத்தனையாகக் குளிரச்செய்யாது; சுலபமாய் ஏற்றிவிடலாம் என்று தந்தை சொல்ல, மகன்

அதைக்கேட்டு அந்த நுட்பத்தையும் தான் தெரிந்துகொண்டதற்காக மிகவும் மகிழ்ந்தான்.

பின்னும் தந்தை சொல்வதாவது, குழந்தைகாள், மேலும் அந்த வர்த்தினுனி கெட்டியாயிராமல் அதிலடங்கிய பல மெல்லிய நூல்களும் நன்றாய் ஒன்றுக்கொன்று விலகியிருக்கச் செய்தால் அந்த வர்த்தி பின்னும் அதிக சீக்கிரத்தில் தீப்பற்றும். ஏனெனில் ஒன்றோடொன்று நெருங்காத வர்த்தியின் ஒவ்வொருபாகமும் அதிக சீக்கிரத்தில் வேண்டுமளவு சூடுகொள்கின்றது. அப்படியின்றி எல்லாம் நெருங்கியிருந்தால் குளிர்ந்துபோகின்றது. இந்தக் காரணத்தாலேதான் பெருத்த ஒரு கட்டையைப்பார்க்கிலும் பல மெல்லிய சுள்ளிகள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த கட்டில் வெகு சீக்கிரத்திலே நெருப்புப்பற்றிக்கொள்கின்றது. சுமை ஒரே மொத்தமாயிருந்தால் அதன் மேற்புறம் உட்புறத்திலுள்ள பல பகுதிகளால் குளிர்ச்சி செய்விக்கப்படுகின்றது. தனித்தனியாயிருந்தால் அப்படியாகாமல் சீக்கிரமே தீப்பற்றுகின்றது.

குழந்தைகளே விளக்கைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு மற்றொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதாவது விளக்கு அவிப்பதற்குரிய தத்துவமாம். அதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னமே தீ எரிவதற்கு அவசியமாய் இரண்டு பொருள் வேண்டுமென்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அவையாவன, முதலில் காற்று வேண்டும், இரண்டாவது எரிகிற பொருள் அதற்குவேண்டிய ஏதோ ஒரு அளவுக்குக் குறையாமல் சூடுகொண்டிருக்கவேண்டும். ஆதலின் எரிகிற பொருளுக்குக் காற்றுப்படவொட்டாமல் திடீரென்று காற்றை மறித்துவிட்டாலும் அல்லது அதைக் குளிரப்பண்ணிவிட்டாலும் அது அணைந்துபோம். வர்த்தியில் தீப்பற்றுவதற்குமுன் அதை ஓரளவு சூடாக்கவேண்டுமென்று முன்சொன்னோமே. அவ்வண்ணமே அது பற்றியெரிந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த அளவு சூடுதணியும்படி அதைக் குளிரப்பண்ணுவோமானால் அது உடனே அணைந்துபோம். அதில் காற்றுப்படவொட்டாமல் காற்றைத் தடுத்துவிட்டாலும் அணைந்துபோம். ஏனெனில் முதலில் அது பற்றுவதற்கு வேண்டியவளவு காற்றும் சூடும் குறையாமல் அதற்கு இருந்துகொண்டிருந்தாலல்லது அது எரிந்துகொண்டிருக்கமாட்டாது. நாம் எரிகிற விளக்கை வாயினால் ஊதுவோமானால், அந்தக் குளிர்காற்றினால் அந்த வர்த்தியின் நுனி அதிக குளிர்ச்சிகொண்டு விளக்கு அணைந்துபோகின்றது. அப்படியில்லாமல் விளக்கணைக்கும் கருவியைக்கொண்டு அணைப்போமானால், அப்போது அதில் காற்றுப்படவொட்டாமல் தடுத்துப்போவதுபற்றி அணைந்துபோகின்றது என்று சொல்லிப் பிள்ளைகளுக்கு நுட்பங்களை விளக்கினான்.

காயகவார் எனும் இளவரசரும் அவருடைய முதன்மந்திரியும்.

இந்துதேசத்தில் அற்புதமான நகரத்திரம்போலப் பிரகாசிப்பவரெனப் பொருள்படும் கெ. வி. ஸ். ஜி. என்னும் பட்டப் பெயர் பெற்று, இப்போது பரோதாநகரத்து மந்திரியாயிருக்கின்ற ராஜா ஸர் தஞ்சை மாதவராயர் அவர்களுடைய கண்காணிப்பில் சென்ற நாளேந்து வருஷகாலமாய் நற்கல்வி நன்னெறி நல்லொழுக்கங்கள் பயிற்றப்பட்டு, பரோதா நகரத்து இளவரசரான காயகவார் இப்போது நல்ல யோக்கியதையும் அரசாளும் திறமையும் அடைந்துவருகிறார்.

சுதேசராஜகுமாரர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டிய படிப்பைப் பற்றி மாதவராயர் ஒரு குறிப்பு எழுதிவைத்திருக்கிறார். அதாவது, இவ்விளவரசரைப் பாஷைகளில் நல்ல நிபுணராயாவது, கணிதத்தில் வல்லவராயாவது, ஒரு நியாயாதிபதியாகவாவது, மந்திரியாகவாவது செய்விக்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய மனோரதமல்ல, வேண்டுமானால் அந்தந்த தருணத்துக்கேற்றபடி கணிகர், நியாயாதிபதி, மந்திரிமுதலானவர்களை நியமித்துக்கொள்ளலாம்; பின்னென்னவெனில், ராஜ்யதந்திரத்தை வெகு திறமையாக நிர்வகிக்கத்தக்க சிறந்த ராஜ்யாதிபதியாகவேண்டுமென்பதேயென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு சேனாதிபதிக்குவேண்டிய படிப்புக்கும் சேவகனுக்குவேண்டிய படிப்புக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையுண்டோ அவ்வளவு வேற்றுமை மகாராஜாவுக்குவேண்டிய படிப்புக்கும் மந்திரிக்குவேண்டிய படிப்புக்குமுண்டு. குடிகளைச் செம்மையாகப் பரிபாலிக்கவேண்டிய வழிகள் எவையோ, அவைகளையும், அரசாட்சிக்குரிய தருமங்களையும் நியாயாநியாயங்களையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று ராஜாவினுடைய முதற்கடமை. ஆதலின் இவ்விளவரசர் அவ்வண்ணமே கணிதம்முதலியவற்றில் அவ்வளவு தேர்ந்த நிபுணராய் இராவிட்டாலும் ராஜ்யாதிகாரம்செய்து குடிகளை நீதிமுறைதவறாமல் காப்பதற்குவேண்டிய பல விஷயங்களையும் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். இவர் தேகசவுக்கியமும் பெருந்தன்மையுமுடையவர், விஷயங்களைக் கிரகிப்பதில் வெகு தீவிரபுத்தியுடையவர், ஞாபகசக்தியும் விடாமுயற்சியும் இவர்க்கு அதிகம், இங்கிலீஷ்பாஷை நன்றாய்க் கற்றவர், தேசசரித்திரங்கள் நன்றாய் அறிந்தவர், தருமசாஸ்திரங்களும் பொருள்சேர்க்கவேண்டிய வகையும் நன்றாய்க் கற்றறிந்தவர். இப்போது இந்த யுவராஜாவுக்குப் பதினெட்டாவயதாகின்றமையால், த. மாதவராய அவர்களால் மிகவும் மேன்மையாகச் சீர்திருத்தப்பட்டு மாட்சிமை,

யில் ஹைதராபாத் ஸம்ஸ்தானத்துக்கு இரண்டாவதாயிருக்கின்ற தம்முடைய ஸம்ஸ்தானத்து அரசாட்சியை இவர் இவ்வருஷம் முடிவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்போகிறார். இவ்விளவரசர் விசேஷமாய்ச் சிறந்த கல்விகேள்விகளும், நீதி நல்லொழுக்கங்களும், மற்றும் பல பெருங்குணங்களும், உதாரபுத்தியும் உடையவராய் இருப்பதால், இவருடைய ஆட்சியில் தேசம் மிகவும் செழித்து மேன்மேலும் விருத்தியடையுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

இடையில் ஒழுங்குதப்பித் தாறுமாறாய்க் கிடந்த பரோதா ஸம்ஸ்தானத்தை நன்றாய்ச் சீர்திருத்தி நாகரிகம் பெற்ற நகரங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாக்கிவைத்த மகாபுருஷனாகிய மாதவராயருடைய சரித்திரத்தை இங்கொருவாறு சுருக்கிச்சொல்வோம். இவர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள கும்பகோணத்தில் 1828-ஓ பிறந்தவர். ஆதலின் இப்பொழுது அவர்க்கு 52 வயதாகின்றது. அவர் மகாராஷ்டிரப் பிராமணர்; முன் மகாராஷ்டிர யுத்தம் நடந்தபோது அதில் ஐயம்பெற்றுத் தஞ்சாவூரில் குடி கொண்ட மகாராஷ்டிரப் பிராமணர் ஒருவருடைய வம்சத்தில் தோன்றியவர். இவருடைய தந்தையான ராஜா ரங்கராயரும், சிற்றப்பனான ராஜா வெங்கடராயரும் (இவர்களுக்கு இந்திய துணைத்தனத்தார் ராஜா என்னும் பட்டப்பெயர் அளித்தனர்.) திருவநந்தபுரம் ஸம்ஸ்தானத்தில் பிரதான மந்திரியாய் இருந்தவர்கள்; முக்கியமாய் அவர்களிடம் இருந்து பழகினதினாலேயே மாதவராயருக்குச் சுதேசத்தாசர்களுடைய ஸம்ஸ்தானத்தில் மந்திரிபதத்தை நிர்வகிக்கத்தக்க அவ்வளவு சாமர்த்தியம் உண்டாயிற்று. மேலும் அவருடைய குடும்பத்தார் இவ்விந்தியாவில் எவ்வளவு செய்விக்கக்கூடுமோ அவ்வளவுதூரம் அவருக்கு இங்கிலீஷ்பாஷையில் கல்விகற்பிக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தனர். அப்பொழுதுதான் சென்னை சர்வகலாசாலையைச்சார்ந்த முக்கிய பாடசாலை இச்சென்னையில் எல்பின்ஸ்டன் பிரபு அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அப்பாடசாலையில் 1841-ஓ பிரவேசித்து, மாதவராயர் அப்போது அப்பாடசாலைக்கு அத்தியக்ஷராயிருந்த மேஸ்தர் பவல் துரையவர்களுடைய கற்பனையினால் மிகத் தேர்ச்சிபெற்று, அதில் முதல்தரமாய்த் தேறினவர்களுள் தாமும் ஒருவராகி, அங்கு அதற்கேற்ற வெகு மதியும் பெற்றார். அவர் அப்பாடசாலையைவிட்டு நீங்கும்பொழுது பவல் துரை அவர்க்கு யோக்கியதாபத்திரிகையொன்று அளித்தார். அதைக் கேட்டால் அனைவரும் ஆரந்திக்கும்படியாகும். அதன் கருத்தாவது: “த. மாதவராயருக்கு உள்ள கல்வித்திறம் இந்தியாவில் அநேகமாய் எந்த வாலிபர்க்கும் இல்லையென்னலாம். கணிதசாஸ்திரத்திலும் பவுதிகசாஸ்திரங்களிலும் இவருடைய சாமர்த்தியம் மிகவும் அதிகமானது. இந்த விஷயங்களில், இவர்க்குள்ள சாமர்த்தியம் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையிலுங்கூட

இவர்க்கு ஒரு கவுரவமான பதம் கிடைப்பிக்கத்தக்கதாய் அவ்வளவு சிறந்திருக்கின்றது. சகலமான சரித்திரங்களின் வரலாறும் இவர்க்கு நன்றாய்த் தெரியும். நான் யோக்கியதாபத்திரிகையின் அடியிற்குறித்த புத்தகங்கள் யாவையும் இவர் படித்திருக்கிறாரென்றால், இவருக்கு எவ்வளவு விஷயங்கள் தெரிந்திருக்குமோ அதை நாமே கண்டுகொள்ளலாம். மேலும் மாதவராயருடைய குணங்களும் நடக்கைகளும் பெருந்தன்மையுடையவையாகவேயிருக்கின்றன. ஆதலின் இனி இவர்க்கு இவ்வுலகில் இதற்கேற்ற சிறப்பு உண்டாகுமென நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்” என்பதாம். மேலும் மேஸ்தர் பவல் துரை இச்சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் தமக்குப் பதில் சிறிதுகாலம் மாதவராயரை கணிதசாஸ்திரத்திற்கும், பிரகிருதி தத்துவசாஸ்திரத்திற்கும் பண்டிதராக நியமித்துப் பெருமைப்படுத்தினார்.

இவ்வண்ணம் பரிபூர்ணமாக வித்தியாப்பியாசம் செய்தபின்பு மாதவராயர் இவ்வுலக வியாபாரங்களில் பழகும்படி மதிராஸ் அக்கவுண்டெண்டு ஜனரல் ஆபீசில் உத்தியோகஸ்தராய் அமர்ந்து, அங்கு இரண்டுவருஷகாலம் இருந்து, மிக்க கண்ணியமும் வேதனமும் கிடைக்கத்தக்க மேலான உத்தியோகம் ஒன்று அவர்க்குக் கொடுக்கும்படி அக்கவுண்டெண்டு ஜனரல் தேர்ந்தெடுத்திருந்த தருணத்தில், அவர் அதை விட்டுவிட்டுத் திருவநந்தபுரம் ராஜகுமாரர்களுக்கு வித்தியாப்பியாசமும் நீதிநல்லொழுக்கங்களும் பயிற்றுவிக்கும்படி அவ்விடம் சென்றார். அந்தப் பாலபோதனை செய்விகும் உத்தியோகத்தை அவர் வெகு திறமையாக நிர்வகித்தது மேன்மேலும் அவருடைய விருத்திக்கு ஏதுவாயிற்று. அவ்வண்ணமே 1853-ஓ அவர் திருவநந்தபுரம் திவானின்கீழ் பேஷ்காராயினார். இந்த உத்தியோகம்பெற்ற இரண்டுவருஷத்திற்கெல்லாம், ராஜகுமாரர்களைச் செம்மையாய்ப் பயிற்றுவித்தவிஷயத்திலும் ராஜ்யவியாபாரங்களை வெகு சீர்மையாக நடத்திவரும்விஷயத்திலும் அவர்க்குள்ள சாமர்த்தியங்களைப் பார்த்து மிகவியந்து, அவ்விடத்து மகாராஜா அவர்க்கு ஒரு திருமுகம் எழுதினார். இச்சென்னைக் கவர்ணருங்கூட ராஜ்யத்தைச் சீர்திருத்தும் விஷயத்தில் அவர்க்குள்ள திறமையைக் கண்டு அதிசயித்து அவர்க்கு ஒரு திருமுகம் எழுதினார். மற்றுமுள்ள குடிகள் பிரபுக்கள் முதலியோரும் அவருடைய திறமையைப் புகழ்ந்தார்கள். அவர் அந்தப் பேஷ்கார் உத்தியோகம்பெற்ற ஒரு வருஷத்திற்குள்ளேயே அந்த ராஜ்யம் வெகுவாய்ச் சீர்திருத்தம்பெற்று நீதிநியாயங்களும் நல்ல ஒழுங்கு பாடுமுடையதாகி வரும்படியும் அதிகரிக்கலாயிற்றென்றால் அவருடைய ஆட்சித்திறத்தை நாம் என்னென்று புகழலாம்!

பேஷ்கார் உத்தியோகத்திற்கு மந்திரி உத்தியோகம் அடுத்த மேற்படிதானே. 1858-ஓத்தில் மாதவராயர் மந்திரியாக நிய

மிக்கப்பட்டார். அந்தப் பெரிய அதிகாரமும் அவருடைய சிறந்த சாமர்த்தியங்களும், மேன்மேலும் முயன்று லோகோபகாரமான பல நன்மைகளும் செய்விக்கும்படி, அவரை விசேஷமாய்த் தூண்டிவிட்டன. அவர் அத்தேசத்தில் செய்வித்த நன்மைகளுக்கும் பிரதானமான சீர்திருத்தங்களுக்கும் அளவில்லை: ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரிகளையும் மற்ற நிர்ப்பந்தமான செலவுகளையும் குறைத்து, அத்தேசத்து வர்த்தகத்தை விருத்திபண்ணினார்; அதுவரை அங்கு நடந்துவந்த நியாயவிசாரணைசெய்யும் மாதிரிகளை மூற்றும் மாற்றினார்; தேசத்து ஜனங்களுக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கவேண்டிய நல்லவழிகளையும் ஏற்படுத்தி, வைத்தியசாலைகளும் ஸ்தாபித்து, வீதிகள் குளங்கள் ஏரிகள் முதலியவற்றைச் சீர்திருத்திக் குடிகளுக்கு விசேஷமான நன்மை உண்டாக்குவதோடுகூட, சுலபமாய்ச் செய்தி போய்வருவதற்கு இவ்விந்தியாவிலே மற்றவிடங்களில் நடப்பதைப்பார்க்கப் பின்னும் சிறந்த வழிகள் ஏற்படுத்தினார். இவையெல்லாம் விசேஷமாய்ப் பொருட் செலவுசெய்து ஆகவேண்டிய வியாபாரங்களாயினும் இவையாவையும் செய்துமுடித்து, அத்தேசத்து வரும்படியில் அத்தனை அதிகமாயிராவிட்டாலும் கொஞ்சமாவது மிகுதியே காட்டிக்கொண்டுவந்தார். இவ்வண்ணம் மாதவராயருடைய சாமர்த்தியத்தால் சுதேசிகள் ஆண்டுவரும் தேசங்களுள் திருவநந்தபுரம் மிகச் சீர்திருத்தமுள்ளதானது கண்டு மகா ராணியாரும் மிக்க மனமுவந்து அவர்க்கு “இந்தியாவில் நகரத்திரம்போலப் பிரகாசிப்பவர்க்குள் தலைமையானவர் (கெ. வி. ஸ். ஐ.)” எனப் பட்டப்பெயர் அளித்தனர்.

இவ்வாறு பதினான்குவருஷகாலம் மாதவராயர் அந்த மந்திரி பதத்தை நிர்வாகஞ்செய்துகொண்டுவந்து, பின்பு 1872-ஓத்தில் அதைவிட்டு நீங்கினார். திருவநந்தபுரம் மகாராஜாவும் இவர் செய்து வந்த மகோபகாரங்களைப்பார்த்து மிகவும் மகிழ்ந்து, இவர்க்கு மாதம் 1000-ரூபாய் உபகாரவேதனம் கொடுத்துக்கொண்டுவருவதாய் அங்கீகரித்தார். ராஜ்யத்தைச் சீர்திருத்தும்விஷயத்தில் இவருக்குள்ள சாமர்த்தியத்தைப்பார்த்து சீமையில் பார்லிமெந்துசபை வர்த்தமான பத்திரிகையிலும் பின்னும் பல சமாசாரபத்திரிகைகளிலும் விசேஷமாய்ப் புகழ்ந்துபேசலானார்கள்.

ராஜா மாதவராயருடைய லோகோபகாரமான செய்கைகள் இவ்வளவோடு ஒழிந்துபோகவில்லை. ஹோல்கார் மகாராஜா மாதவராயருடைய ராஜ்யதந்திர நிர்வாகசக்தியையும் யோக்கியதையையும் குணதிசயங்களையும் திருவநந்தபுரம் ஸம்ஸ்தானத்தில் அவர் செய்வித்த விசேஷமான நன்மைகளையும் கேள்விப்பட்டு அதிசயித்து இந்தூர் ஸம்ஸ்தானத்து மந்திரியாகும்படி அவரை வலிய வேண்டியழைக்க, மூன்றுவருஷகாலமே அவ்விடத்தில்

இருப்பதாக உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு மாதவராயர் அந்த வேண்டுகோளை அங்கீகரித்து, அந்த முன்றுவருஷகாலத்திற்குள் அத்தேசத்தையும் விசேஷமாகச் சீர்திருத்தினார்.

அக்காலத்தில் பரோதா ஸம்ஸ்தானம் முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. காயகவார் அப்போதுதான் அரசாட்சி இழந்துபோனார். அக்காலத்தில் அங்கு உண்டான கலகங்களை அடக்கி ராஜ்யத்தை ஒழுங்கான வழியில் கொண்டுவருவது மிகவும் அசாதியமாயிருந்தது. திருவநந்தபுரம் ஸம்ஸ்தானத்தையும் இந்தூர் ஸம்ஸ்தானத்தையும் ஒழுங்கான வழியில் கொண்டுவந்து விருத்தி செய்த கனவான் ஒருவராலன்றி மற்றவராலும் இதை ஒழுங்குபடுத்த முடியாதெனத் தெரிந்து, இந்திய துரைத்தனத்தார் ஹோல் காருடைய சம்மதியின்மேல் 1875-ஆத்தில் ஸ்ரீ மாதவராயரை பரோதா ஸம்ஸ்தானத்துக்கு மந்திரியாக நியமித்தார்கள். அந்த ஸம்ஸ்தானத்தில் அவர் செய்துவந்த நன்மைகளைப்பற்றி நாம் பலவாறு சொல்லியென்ன? அவருடைய விசாரணையில் வருஷத்துக்குவருஷம் அந்த ராஜ்யம் விருத்தியடைந்துவந்தது. அந்த ஸம்ஸ்தானத்திற்கு மாதவராயர் மந்திரியாய்ப்போய்ச் சேர்ந்தகாலத்தில் பொக்கிஷசாலை முற்றும் சூனியமாயிருந்தது; வரவுசெலவு இப்படிப்பட்டதென்று தெரியாமல் மிகவும் சிக்காய்க் கிடந்தது; ராஜாங்கத்து வியாபாரமனைத்தும் நீதிநியாயமில்லாமல் ஒழுங்குதப்பிக் கிடந்தன; முன்னிருந்த காயகவாருடைய கடன் அளவுகடந்திருந்தது; மாதவராயர் அத்தேசத்துக்கு மந்திரியாய்ப்போன கொஞ்சகாலத்துக்கெல்லாம் இவை அனைத்தையும் திருத்தி அநேகமாய் ஒழுங்குப்படுத்தினார். அவருடைய யுக்தி ஆலோசனைகளும், வியவகார ஞானமும், எப்போதும் நியாயத்தைக் கைவிடக்கூடாதென்கிற கொள்கையும் ஆகிய இவை யாவும் மிகவும் கெட்டுக்கிடந்த அந்த ஸம்ஸ்தானத்தை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு உதவியாயின. இவ்வண்ணம் அவர் நேர்மையாக அரசுசெலுத்திவந்ததனால், அந்த ஸம்ஸ்தானத்தில் முன் இருந்த கடன்முதலிய யாவையும் நிவிர்த்திசெய்து ஏட்டுலக்ஷம்ரூபாய் மிகுத்திச் சென்ற வருஷத்தில் பம்பாய் ராஜதானி ராஜாங்கத்து பொக்கிஷசாலையில் மூலதனமாக வைக்கலானார். முதலில் அவர் அத்தேசத்து ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டபோதே இளவரசனுக்கு யோக்கியவயது வருவதற்குள் நாம் செய்யக்கருதிய நன்மைகள் இவையென வர்த்தமான பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். அதாவது, முதலில் ராஜாங்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தி எங்கும் சமாதானம் உண்டாக்கவேண்டும், முன் நடந்துவந்த கெட்ட அரசாட்சியாலுண்டான தீமைகளை விலக்கவேண்டும், நியாயம் சரியாக நடந்தேறும்படி நியாயஸ்தலங்களும், தேசமெங்கும் போலீசு உத்தியோகஸ்தர்களும் ஏற்படுத்தவேண்டும், வித்தியாவிருத்திசெய்யவேண்டும், வைத்தியசாலைகள்

ஸ்தாபிக்கவேண்டும், வரிகளையும் குறைத்துச் செலவையும் சுருக்கவேண்டும், எப்போதும் செலவு வரவுக்குக் குறைவுபட்டேயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்; அப்படிச்செய்தால் மிகுதியான பணம் தேவையான சமயத்துக்கு உதவியாவதுமன்றி ராஜ்யத்தை விருத்திசெய்விக்கவும் உபயோகமாகுமென்பதாம். அந்த ஸம்ஸ்தானத்து ரெசிடெண்டான மேஸ்தர் மெல்வில் துரையாவுர்களும் மாதவராயர் கைக்கொண்ட முயற்சிகளைத் திறமையுடன் நிறைவேற்றியதைப்பற்றிப் பெருமையாய்ப் புகழ்ந்திருக்கிறார். அதாவது, இவருடைய ஆட்சியில் சொத்துக்களுக்கும் ஜீவன்களுக்கும் பாதொரு அபாயமுமில்லாதிருக்கும்படி குடிகளுக்குப் பத்திர முண்டாக்கப்பட்டது; நியாயவிசாரணையைப்பற்றிய ஒழுங்குபாடுகள் செம்மையாய்ச் சீர்திருத்தப்பட்டன; வரும்படி விசேஷமாக விருத்தியடையலாயிற்று; தேசோபகாரமான நன்மைகள் பலவும் விசேஷமாய்ச் செய்யப்பட்டுவருகின்றன; வித்தியாபிவிருத்திக்கும் வைத்தியத்திற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது; குடிகளெல்லாம் திருப்தியடைந்து சவுக்கியமாயிருக்கின்றனர்; ராஜ்யத்திரவிஷயத்தில் மாதவராயர் செய்துவரும் முயற்சிகள் இத்தேசத்திற்கு விசேஷமான பல நன்மைகளும் செய்வித்துவருகின்றனவென்று இப்படி வெகுவாய்ப் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

மாதவராயர் இத்தேசத்துக்குச் செய்துவந்த பல நன்மைகளையும் ஒருவாறு எடுத்துரைக்கப் புகுந்தாலும் விரியுமென்று பயந்து இவ்வளவோடு ஒழிந்தோம். வித்தியாவிஷயத்தில் அவர்க்குள்ள பாண்டித்தியத்தையும் சிறிது சொல்லாவிடின் இது பூர்ணமாகாதென்று அதையும் இங்கு கொஞ்சம் குறிப்பிக்கிறோம். திருவநந்தபுரம் ரெசிடெண்டாயிருந்த மேஸ்தர் மால்பி துரை, “சுதேசிகளுள் நம்முடைய பாஷையில் இப்படி பரிபூர்ண சாமர்த்தியமுடையவரும், ராஜ்யத்திர நிர்வாகவிஷயத்திலும் ராஜாங்கத்தில் ஏற்றபடி மிதச்செலவுசெய்து பொருள் மிகுத்தம் விஷயத்திலும் அங்கிலேயருடைய தூதனமாதிரிகளை அனுசரித்தவருமாய் இவரொருவர்தவிர மற்றவரையும் நான் இதுவரையில் கண்டதில்லை” என்று சொல்லுகிறார். “சுதேசிகளுக்கு எவ்வளவு பாண்டித்தியம் உண்டாகக்கூடுமோ அவ்வளவுக்கும் மாதவராயரே மேலான தீர்ஷ்டாந்தமாம்” என ஆனரேபில். ஜெ. பி. நார்ட்டன்துரை சொல்லுகிறார். மாதவராயர் விசேஷமாகப் படித்தவர்; அவர் எல்லா விஷயங்களிலும் ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவர்; அவருடைய சம்பாஷணைகளும் உபநிசாஸங்களும் அழகாயும் கம்பீரமாயும் திருத்தமாயும் கேட்போர்க்கு இன்பந்தருவதாயும் இருக்கின்றன. வாசகம் எழுதுகிறவிஷயத்தில் அற்புதமான திறமை இவர்க்கு இல்லாதிருக்குமாயின் இவர் இவ்விந்துதேசத்து ராஜஸம்ஸ்தானங்களில் மந்திரிப்பட்டம் வகித்து அதை இத்தனைநாள் விடாமல் நிர்வகித்து

வருவது அசாத்தியமே. ராஜாங்கத்து வர்த்தமான பத்திரிகைகளும் இன்னும் அவர் எழுதிவைத்த ராஜ்யசம்பந்தமான விஷயங்கள் பலவுமே அவருடைய எழுதும் திறமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாம். மதிராஸ் சர்வகலாசாலையிலும் பம்மாய் சர்வகலாசாலையிலும் இவர் ஒரு அத்தியக்ஷராய் அமைக்கப்பட்டிருப்பதே. இவர் வித்தியாசாலையில் படித்துத் தேர்ந்த தேர்ச்சிக்குப் பரிபூர்ண திருஷ்டாந்தமாகின்றது. ஒரு சுதேசி இங்கிலீஷ்பாஷையை நன்றாய்க் கற்றுத் தேறுவதனால் எவ்வளவு பெருமை அடையக்கூடுமோ அவ்வளவு பெருமைக்கும் இவரே ஏற்ற அத்தாட்சியாம். நேப்பியர் பிரபுவுக்கு மார்க்விஸ் அவ் ஸாஸிஸ்பரி எழுதிய பத்திரிகையில் இவ்விஷயம் மிகத் தெளிவாகின்றது. அதில் அவர் எழுதியதாவது, நீங்கள் எழுதியனுப்பிய விஷயத்தைப் படிக்க எனக்குப் பேராத்மையிருந்தது. இது அவருடைய புத்திசாமர்த்தியத்தைத் தெளிவாக்குகின்றது. இது அவர் பிறந்த மகா வமிசத்தின் பெருமையெனவே தோன்றுகிறது. இந்த ஸ்ரீ மாதவராயர் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்குமுன் பிறந்திருப்பாரானால், நல்லரசாட்சியைப்பற்றிய இவருடைய அபிப்பிராயங்களெல்லாம் எவ்வளவு உபயோகமாயிருந்திருக்குமோ! நியாயவிஷயத்தில் சிவாஜிக்கும் இவர்க்கும் வேற்றுமை விசேஷமுண்டு என்று இப்படி எழுதினார். நாம் கடைசியாய் ஒன்று சொல்லுகிறோம்: இத்தேசத்தில் சுதேசிகள் உயர்ந்த அதிகாரம் பெறுவதற்கு யோக்கியரல்லவென்று சுதேசிகளின்மேல் அடிக்கடி குற்றங்கூறுகிறவர்களுடைய வாயை அடக்க இவரைத் தவிர மற்றொருவர் வேண்டுமோ?

சிறுவர்க்கான கதை.

கண்ணடியறை.

இருந்தவிடம்விட்டு அசையாமல் ஒரே விடத்தில் உட்காந்து எப்போதும் தையல்வேலை செய்துவரும் தையற்காரனாயினும், அவன் நெடுந்தூரம் யாத்திரைசெய்து பெருமைபெறமாட்டான் என்று ஒருபோதும் எண்ணக்கூடாது; முக்கியமாய் அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் நல்லதாயிருந்து அவன் அதற்கேற்ற நல்லவழியில் நடப்பானானால் அவனுக்கு எல்லாப் பெருமையும் உண்டாகும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய் இங்கொரு கதைசொல்லுவோம்.

மிகத் திறமையுடையவனான தையற்காரன் ஒருவன் ஒருகால் யாத்திரையாய்ப்போகப் புறப்பட்டான். போம்போது வழியே ஒரு பெருங்காடுபோய்ச் சேர்ந்தான். அங்கு வழிதப்பிப்

போயிற்று; அத்தருணத்தில் பொழுதும் போய்விட்டது. இராக்காலத்தில் அந்தப் பெருங்காட்டிலே அவன் தனியே வழிதுறைதெரியாமல் எங்கு நடந்துபோவான்? அப்புறம் ஓரடிகூட எடுத்துவைக்கத்துணியாமல் அவ்விடத்திலேயே எங்கேயாவது படுத்திருந்து இராப்பொழுதைப் போக்கும்படி பார்த்தான். ஆயினும் கொடிய காட்டுமிருகங்களுக்குப் பயந்தவனாகித் தனாலிலே படுக்கத்துணியாமல் ஒரு பெரிய மரத்தின்மேலேறிப் படுத்திருக்கும்படி தீர்மானித்தான்.

அவ்வண்ணமே ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின்மேல் ஏறிப் படுத்திருக்கையில், சிறிது நேரத்துக்குப்பிறகு சமீபத்தில் ஒரு விளக்கொளி தோன்றியது. அதைப் பார்த்து அவன், இது யாரோ மனிதர் குடியிருக்குமிடம், அவ்விடத்துக்குப்போனால் சிறிதுநேரம் சுகமாய்ப் படுத்திருக்கலாமென்று எண்ணி, மரத்தினின்றும் பெதுவாயிறங்கி அந்த விளக்கொளி தெரிந்த திசைநோக்கிச் சென்று அவ்விடம்போய்ச் சேர்ந்தான். அது ஒரு சிறு கூரைக்குடிசையாயிருந்தது. அந்தக் குடிசைக்கதவை அவன் தட்டுகையில் அது தானே திறந்துபோயிற்று. அவன் அதற்குள் நுழைந்துபார்க்கையில் அங்கு நரையும் திரையுமாய் ஒரு கிழவன் உட்காந்திருந்தான். அவன் இவனைப் பார்த்து, நீயார், இங்கெங்கு வந்தாய்? என்று வினவினான்.

அதுகேட்டு அந்த வழிப்போக்கன், நான் ஒரு எளியமனிதன், வழிதெரியாமல் இக்காட்டில்வந்து அகப்பட்டிக்கொண்டேன், பொழுதுபோய்விட்டது. இராத்திரி படுத்திருக்கக்கொஞ்சம் இடம் கொடுப்பீர்களென்று இங்கு வந்தேன் என்று சொல்ல, அந்தக் கிழவன், உன்னைப்போன்ற நாடுசுற்றிகளுக்கு இங்கு இடமகப்படாது; இன்னும் எங்கேயாவது வேறிடம் தேடிப்போவென்று சொல்லி அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து வீட்டுக்குவெளியே நெட்டித்தள்ளி விடப்பார்த்தான். ஆயினும் அந்தச் சிறுவன் அதற்குள் அவன் கால்களை உறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேனென்று சொல்லிப் பரிதாபமாய் வேண்டவே, முதலில் மிகக் கல்நெஞ்சன் போலக் காணப்பட்ட அந்தக் கிழவன் கடைசியாய் அவனிடத்திலிரங்கி அவனைத் தன் அறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தனக்குக் கிடைத்த உணவில் அவனுக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்துப் பின்பு ஒரு படுக்கையில் படுத்திருக்கச்செய்தான்.

நெடுந்தூரம் வழிநடந்து அலுப்படைந்திருக்கும் அத்தையற்காரனுக்குத் தூக்கம்வரும்படி எவரும் தாலாட்டவேண்டிய நிமித்தமில்லை; அவன்படுத்தவுடனே அயர்ந்து உதயம்வரையில் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்கிப்போனான். காலையில் பேரினாச்சல் ஒன்று உண்டாகாதிருக்குமாயின் அப்பொழுதும் அவனுக்குத் தூக்கந்தெளிந்

திருக்கமாட்டாது. அப்போது பயங்கரமான ஓரினாச்சலால் எழுப்பப்பட்டு அவன் உடனே அதிக சுறுசுறுப்பாய் எழுந்து தன் உடுப்பு முதலியவைகளை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுப் போகப்புறப்பட்டான். குடிசையைவிட்டு வெளியே போய்ப் பார்க்கையில், அங்கே பயங்கரமான ஒரு மிருகமும் அற்புதமான ஒரு ஆடும் ஒன்றுக்கொன்று அதிக ரோஷங்கொண்டு பூமியும் நடுங்கும்படி அவ்வளவு மூர்க்கமாய் இடித்து முட்டிச் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருந்தன. சிறிதுநேரம்வரையில் இன்னது ஜபிக்கும் இன்னது தோற்குமென்பதுகூடக் கண்டுகொள்வது கடினமாயிருந்தது. கடைசியில் ஆடு அதிக சாதாரியமாய்ச் சண்டைசெய்து தன் கொம்புகள் இரண்டையும் வெகு வேகமாய்த் தன் எதிரியின் வயிற்றில் பொத்தி அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டது. அதுவும் பயங்கரமாய்ப் புலம்பிக்கொண்டு கீழேவிழ, ஆடு அதைப் பின்னும் இரண்டடியிடித்துக் கொன்றுவிட்டது.

தையற்காரன் இவற்றையெல்லாம் அதிசயமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில், அந்த ஆடு எதிரியைக் கொன்றவுடனே இவனைக் கண்டு ஓடிவந்து இவனைத் தன் இரண்டு கொம்புகளுக்கும் இடையே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு காடுசெடி ஆறுமலைமுதலியவற்றையெல்லாம் கடந்து நெடுந்தூரம் ஓடிப்போய்விட்டது. ஆடு தன்னைவந்து தூக்கிக்கொண்டவுடனே தையற்காரன் சிறிது பயந்தானாயினும், சற்று நிதானித்து மெல்ல நகர்ந்து அதன் முதுகில் ஏறிக் கொம்பைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இனி என்ன நேர்ந்தாலும் தலைவிதிக்கு விரோதமாக நடக்கப்போகிறதில்லையென்றெண்ணித் தைரியமாயிருந்தான். ஆயினும் அந்த ஆடு அதிக சீக்கிரமே ஒரு மலையடிவாரம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கு ஒரு பாறைமேல் அவனை இறக்கிவிட்டது.

அவ்விடத்தில் அவன் நெடுநேரம் பிரஞ்ஞை தப்பி விழுந்து கிடந்தான். சிறிதுநேரம் அந்த ஆடு அவனண்டை நின்று பார்த்திருந்து பிறகு அருகிலிருந்த ஓர் பாறையைத் தன் கொம்புகளால் முட்ட, அது பிளந்து வழிதிறந்துபோயிற்று. திறந்தவுடனே அதினின்றும் அக்கினிச்சவால்கள் வெளிவர, அதைத் தொடர்ந்து பெரும்புகை வெளிப்பட்டு அதைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அதினுள் அந்த ஆடு மறைந்துபோயிற்று. தன்னை இத்தனைதூரம் இழுத்து வந்த ஆடும் மறைந்துபோகவே அந்தத் தையற்காரன், இன்னது செய்கிறது, இன்னவழியாய்ப் போகிறதென்று ஒன்றும் தெரியாமல் அந்த நடுக்காட்டில் தனியே மனந்தவித்து வருந்தினான்.

இப்படி அவன் அந்த நடுக்காட்டில் ஒரு வழியுந்தோன்றாமல் சிந்தித்துநிற்கையில் அந்தக் கற்குகைக்குள்ளிருந்து, ஐயனே சிறிதும் பயப்படாமல் இதற்குள் வாரும், உமக்கு யாதொரு கெடுதியும்

• நேரிடாது என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. முதலில் அதைக் கேட்டு அவன் சிறிதுநேரம் சந்தேகித்து நின்றானாயினும் வேறுவிதியில்லாமல் அந்த அசரீரிவாக்குக்கு உடன்பட்டு அங்கே தோன்றிய வாயிலின் வழியாய் உள்ளே புகுந்தான். புகுந்து சிறிதுதூரம் போகையில் அங்கே சிறந்த சலவைக்கல்லினால் நிருமித்து விசித்திரமான பிரதிமைமுதலியவைகளால் வெகு அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட விசாலமான சபாமண்டபமொன்றிருந்தது. அப்படிப்பட்ட கட்டடத்தையும் அதிலுள்ள விதம்விதமான காட்சிகளையும் அவன் அதுவரை ஒருநாளும் காணாமைப்பற்றி அவற்றைக் கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தானாயினும், அவ்விடத்தில் மனிதர் ஒருவருமில்லாமற்போகவே அவ்விடம்விட்டு வெளியே போகப்பார்த்தான். அத்தருணத்தில் அவனுக்கு மற்றொரு அசரீரிவாக்குக் கேட்டது. அதாவது, ஐயனே நீர் வெளியே போகவேண்டாம், இந்தச் சபாமண்டபத்தின் மத்தியிலுள்ள பெரும்பாறைமேல் வந்து நிற்கவேண்டும்; நின்றால் மிக்க நன்மையுண்டாகும் என்று சொல்லிற்று.

அதைக் கேட்டவுடனே அவன் அதிக சுறுசுறுப்பும் உற்சாகமுமடைந்து அந்தச் சொற்படியே அம்மண்டபத்து மத்தியிலே போய் நின்றான். நின்றதக்ஷணமே அந்தப் பாறை இடம்பெயர்ந்து அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு மெதுவாய்ப் பாதாளத்திற்குச் சென்றது. சென்று அப்பெரும்பாறை மற்றோரிடத்தில் நின்றபின்பு அவன் நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்க்க, முன் கண்ட மண்டபம்போலவே அங்கு மற்றொரு மண்டபமிருந்தது. ஆயின் இம்மண்டபம் முன்னதைவிட மிகவும் அற்புதமாய் அனைவரும் பார்த்துப் பிரமிக்கத்தக்கதாயிருந்தது. இம்மண்டபத்தில் சுவர்களில் சாளரங்கள்செய்து அவற்றுள் சிலவற்றில் விசித்திரவர்ணமான திராவகமுள்ள கண்ணாடிப் பாத்திரங்களும், வேறு சிலவற்றில் ஆவியடங்கிய கண்ணாடிப் பாத்திரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தில் எதிருக்கெதிராய் இரண்டு கண்ணாடியறைகளிருந்தன. அதைப் பார்த்து அவன் மிகவும் அதிசயித்து அவற்றுள் ஒன்றைப்போய்ப் பார்க்க, அதனுள் ராஜமானிகைபோன்ற அழகான கட்டடமும் தோட்டம் தோரவுகளும், மற்றும் அரசர்கள் வாழ்வதற்கு அவசியமான பல பொருள்களும் இருக்கக் கண்டான். ஆயினும் அவையாவும் வெகு சமர்த்தனான சிற்பியால் செய்யப்பட்டவைபோல் அதிக அற்புதமாயிருந்தன; ஆனால் அவையெல்லாம் இருக்கவேண்டிய பரிமாணத்தோடிதாமல் மிகச் சிறிய உருவமுள்ளவைகளாகவே தோன்றின.

அவ்வற்புதமான காட்சியைப் பார்த்து அந்தத் தையற்காரன் மலர்ந்தகண் மூடாமலே கண்டு வியந்துகொண்டிருந்தான். அவன் நெடுநேரம் அவ்விடம்விட்டு நகராமல் அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது, அதைவிட்டு அதற்கெதிர்ப்புறத்திலுள்ள அறையைப்

போய்ப் பார்க்கும்படி அசரீரிவாக்கு ஒன்று கேட்டது. அதன் படியே அவன் அங்கேபோய்ப் பார்க்கையில் அவனுக்குப் பின்னும் அதிகமான ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. கூந்தல் அவிழ்ந்து கணுக்கால்வரை தரையில் புரளத் தெய்வப்பெண்போன்ற அழகியொருத்தி அதனுள் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முகக்களை சிறிதும் மாறாமலிருந்ததனாலும், சுவாசம் வரும்போது விலாப்புறங்கள் அசைவதனாலும் அவள் உயிரோடு நித்திரைசெய்பவளென நிச்சயமாய்த் தெரிந்தது. இந்தச் சிறுவன் மனம்பதைக்க அவளைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் திடீரென்று அவள் கண் விழித்துக்கொண்டாள். விழித்தவுடனே எதிரில் இச்சிறுவனைக் கண்டு ஆரந்தம்பூரித்து மறுபடியும் அவள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, ஓ, என்னைக் காக்கவந்த கடவுளே, எனக்கு விடுதலையாகிற காலம் வந்துவிட்டது; தாமதப்படாமல் நீர் எனக்குத் துணைசெய்யவேண்டும். இச்சிறையினின்றும் என்னை வெளிப்படுத்தவேண்டும்; இந்தக் கண்ணாடியறையைத் திறந்துவிட்டால் நான் வெளிவந்து நிம்மதியடைவேன் என்றுள்.

(இன்னும் வரும்.)

ச ம ா ச ா ர ம்.

கார்பீல்டு துரை மரணம். — அமெரிக்காகண்டத்தில் குடியரசு நாடான ஐக்கிய மாகாணத்தின் அக்கிராசனாதிபதியாயிருந்த கார்பீல்டு துரை சிலநாளாய்த் தேகம் அசவுக்கியமாயிருந்து நாளது செப்டெம்பர் 19உ பரலோகஞ்சென்றார். அந்தத் துக்கச்செய்தி கேட்டு நம்முடைய மகாராணியாரும் மிக விசனமடைந்து மறுநாள் தந்திதபால்மூலமாய் அவருடைய பெண்சாதிக்கு உபசாரோக்திகள் எழுதியனுப்பினார். பின்னும் மற்ற ராஜாங்கத்து அரசர்களும் அவருடைய மரணத்தைக் கேட்டு விசாரமுற்றனர். அமெரிக்கா தேசத்தார் அனைவரும் கண்ணீர் விட்டார்கள். அக்கிராசனாதிபதி இறந்துபோகவே அதுவரை உதவியக்கிராசனாதிபதியாயிருந்த ஜெனரல் ஆர்த்தர் என்பவரை அக்கிராசனாதிபதியாக நியமித்தார்கள்.

ஜனத்தொகை.—இவ்வருஷம் குடித்தொகைக் கணக்கெடுத்ததில் இவ்விந்துதேசத்தில் மொத்தம் ஜனத்தொகை இருபத்தைந்து கோடி இருபது லக்ஷமெனத் தெளிவாகின்றது. இதை முன்னிருந்த தொகையோடு ஒத்துப் பார்க்கையில், நூற்றுக்கு ஆறுவீதம் முன்னுக்கு இப்பொழுது குடித்தொகை விருத்தியாயிருக்கின்றது.

END OF
ISSUE